

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กองวิชาการ กรมประชาสงเคราะห์. การศึกษาวิจัยการดำเนินงานขององค์การสังคมสงเคราะห์เอกชนทั่วราชอาณาจักร. เอกสารวิชาการลำดับที่ 164 เล่ม 8/2527, หน้า 7. (อ้างถึงในการวิเคราะห์การดำเนินงานขององค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน)

กิติพัฒน์ นนทปัทมะคุลย์ และคณะ. ระบบการประสานงานระหว่างหน่วยงานภาครัฐและเอกชน เพื่อให้บริการแก่เด็กกำพร้า เด็กพิการ และเด็กเร่ร่อน. กรุงเทพมหานคร : สภาองค์กรพัฒนาเด็กและเยาวชน, 2530.

เกษม ศิริสัมพันธ์. สถานการณ์และปัญหาด้านการสื่อสารในประเทศไทย. วารสารคณะกรรมการแห่งชาติว่าด้วยการศึกษา ฯ สหประชาชาติ, หน้า 1-9, 2526.

คณะกรรมการส่งเสริมศีลธรรมและจิตใจ สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์. ของชาติเพื่อเด็กไทยหัวใจ. กรุงเทพมหานคร : ดำรงการพิมพ์, 2522.

คณะกรรมการพัฒนาการศึกษาอบรม และเลี้ยงดูเด็ก. ภาวะวิกฤตของเด็กไทย : ปัญหาที่ยังไม่สายเกินไป. กรุงเทพมหานคร : อมรินทร์พริ้นติ้งกรุ๊ป, 2535.

คณะกรรมการส่งเสริมและพัฒนางานสังคมสงเคราะห์แห่งชาติ. รายงานเบื้องต้นเกี่ยวกับสภาพและปัญหาสังคม : ความร่วมมือระหว่างรัฐและเอกชนในการจัดการแก้ปัญหา. กรุงเทพมหานคร : สมชายการพิมพ์, 2527.

คณะอนุกรรมการงานวิจัยและสัมมนา คณะกรรมการดำเนินงานการจัดฉลอง 40 ปีของ UNICEF. 40 ปีของการพัฒนาเด็กและเยาวชนไทย. กรุงเทพมหานคร : (มปท.), 2531.

คณะอนุกรรมการเฉพาะกิจกำหนดสถานะความต้องการพื้นฐาน และบริการสำหรับเด็กและเยาวชน
สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริม และประสานงานเยาวชนแห่งชาติ, สถานะความต้องการพื้นฐาน
และบริการสำหรับเด็ก (สพค.), กรุงเทพมหานคร : อรุณการพิมพ์, 2533.

คณะอนุกรรมการเฉพาะกิจโครงการวิเคราะห์การดำเนินงานขององค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน
สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ สำนักงานกฤษฎมนตรี.
รายงานการวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์การดำเนินงานขององค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน.
กรุงเทพมหานคร : (มปท), 2529.

ถิรฉันทน์ อนุวัชศิริวงศ์. การสื่อสารระหว่างบุคคล. กรุงเทพมหานคร : บริษัทสารมวลชน, 2525.

นิภา ส. ตุมรสุนทร. งานสังคมสงเคราะห์กลุ่มชน. คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,
2523.

บุญธรรม กิจปริคาบวิสุทธิ. เทคนิคการสร้างเครื่องมือรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัย. กรุงเทพมหานคร
: โรงพิมพ์ศรีอนันต์, 2531.

บุญเลิศ ศุกคติก. สื่อสารมวลชนและการพัฒนาประเทศ วิเคราะห์เชิงทฤษฎีและวิจัย. วารสารธรรม
ศาสตร์, หน้า 2-34, 2520.

ประมะ สตะเวทิน. หลักนิเทศศาสตร์. กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วนจำกัดภาพพิมพ์, 2533.

ประมะ สตะเวทิน. หลักนิเทศศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วนจำกัดภาพพิมพ์, 2538.

ประภาเพ็ญ สุวรรณ. การวัดการเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรมอนามัย. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช
, 2526.

พรณี ประจวบเหมาะ. การสังคมสงเคราะห์. คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย : สำนักพิมพ์บรรณ
กิจ, 2523.

พันธ์ศักดิ์ ศรีเทพ. รายงานการศึกษา : องค์การพัฒนาเอกชนด้านแรงงานเด็ก : ศักยภาพและทิศทางในอนาคต. กรุงเทพมหานคร : โครงการประสานงานเครือข่ายแรงงานเด็ก, 2528.

ภูมิธรรม เวชยชัย. องค์การพัฒนาเอกชนในประเทศไทย สถานภาพ บทบาท และปัญหา. คณะกรรมการจัดงาน “สัปดาห์เผยแพร่งานพัฒนาเอกชน” พัฒนาสังคม, 2527. (อ้างถึงใน การวิเคราะห์การดำเนินงานขององค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน)

บุพา วงศ์ไชย, เล็ก สมบัติ. รายงานการวิจัยเรื่อง ระบบการดำเนินงานขององค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน. กรุงเทพมหานคร : (มปท), 2532.

วัลลภ ตั้งคณานุรักษ์. เด็กที่ถูกกลืนในสังคมไทย. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาฯ, 2535.

วัลลภ ตั้งคณานุรักษ์. แนวทางพัฒนาเด็ก. ในคณะกรรมการจัดงาน “สัปดาห์เผยแพร่งานพัฒนาเอกชน” พัฒนาสังคม, 2527. (อ้างถึงใน การวิเคราะห์การดำเนินงานขององค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน)

วิเชียร เกตุสิงห์. คู่มือการวิจัยเชิงปฏิบัติ. นนทบุรี : มปท, 2537.

สถาบันวิจัยสังคม จุฬา, สถาบันวิจัยสังคม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, สถาบันวิจัยสังคมและพัฒนา มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ทำเนียบนามองค์การพัฒนาเอกชนไทย. กรุงเทพมหานคร : ,2533.

สมพร เทพสิทธิธา. บทบาทของเด็กและเยาวชนในยุคโลกาภิวัตน์. กรุงเทพมหานคร : สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์, 2540.

สมยศ นาวิการ. องค์การ ทฤษฎี และพฤติกรรม. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ดวงกมล, 2520.

สรรค์รวี กษาชีวะ. การวิเคราะห์เนื้อหาข่าวสารจากสื่อถึงพิมพ์. กรุงเทพมหานคร : โครงการวิจัยเสริมหลักสูตร คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สำนักงานสถิติแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี. รายงานการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับเด็กและเยาวชน. กรุงเทพมหานคร : (มปท), 2535.

สุชาติ ประชากุล. หลักการบริหารงานแผนใหม่. กรุงเทพมหานคร : แพร์พิตยา, 2512.

เสถียร เชยประทับ. การสื่อสารและการพัฒนา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาฯ, 2533.

อรนุช เลิศจรรยารักษ์. รายงานการวิจัยเรื่อง โทรทัศน์ : วิธีคัดเลือก และจัดลำดับความสำคัญของข่าวสารของสถานีโทรทัศน์ในกรุงเทพมหานคร. กรุงเทพมหานคร : คณะวารสารศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2529.

อุ้นดา นพคุณ. รายงานการวิจัยปัญหาสวัสดิการเด็ก และการตอบสนองโดยองค์การเอกชน. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์เทคนิค, 2533.

อุทุมพร จามรมาน. แบบสอบถาม : การสร้างและการใช้. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาฯ, 2530.

อ่ำรุ่ง จันทวานิช. สถิติประยุกต์สำหรับการวิจัย 2. กรุงเทพมหานคร : คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522.

English

Anita Taylor, teresa Rosegrant, Meyer Arthur and B. Thomas Samples. Communication 2. New Jersey : Prentice-Hall Inc, 1980.

Atkin, Charles K. News for Mass Communication Research. New York : The Free Press, 1973.

Bernard Berelson. Content Analysis in Communication Research. New York : Hafner Publishing Company, 1971.

Bloom, Benjamin S., Thomas J. and Madaus George F. Hand Book on Formative and Summative Evaluation of Student Learning. New York : Mc Graw-Hill Book Company, 1971.

- Claudia Pfirrmann, Dirk Kron. Environment and NGOs in Thailand. Bangkok : Edison Press Product Co., Ltd, 1992.
- C.I. Hovland, I.L. Janis and H.H. Kelly. Communication and Persuasion. New Haven, Conn : Yale University Press, 1953.
- Defleur, Melvin. Theories of Mass Communication. New York : John Wiley, 1967.
- G. L. S. Schackle and Others. Uncertainty and Business Decision : A Symposium. Liverpool : University Press, 1957.
- Good, Carter V. Dictionary of Education. New York : Mc Graw-Hill Book Company, 1973.
- Henry Assael. Consumer Behavior and Marketing Action. New York : South-Western College Publishing, 1995.
- J. Paul Peter, Jerry C. Olson. Consumer Behavior and Marketing Strategy. USA. : Richard. D. Irwin, Inc., 1990.
- James F. Engel, Roger D. Blackwell, Paul W. Miniard. Consumer Behavior (International Edition). Eighth Edition. The Dryden Press : Harcourt Brace College University, 1995.
- Jersild, Arthur T. Child Development. New York : Prince-Hall, 1974.
- John S. Corroll, Eric J. Johnson. Decision Research : A Field Guide. California : Sage Publication, 1990.
- Katz, Elihu and Lazarsfeld, Paul F. Personal Influence : The Part Played by People in the Flow of Communication. New York : The Free Press, A Division of Macmillian Publishing, 1995.

Klapper, Joseph T. The Effects of Mass Communication. New York : The Free Press, 1960.

Lerner, Daniel. The Passing of Traditional : Modernizing the Middle East. New York : The Free Press, 1958.

McCombs, M.E. and Becker, L.B. Using Mass Communication Theory. Englewood Cliffs : N.J. Princtice Hall, 1979.

Ole R. Holsti. Content Analysis for the Social Sciences and Humanities. LonDon : Addison-Wesley Publishing, 1969.

Pannarai Sritangos and Friend. A Directory of NGO Nutrition Intervention Projects and the Implementating Organizations in Thailand. Division of Human Settlements in Thailand : HSD Reference Material, 1986.

Reiley and Flowerman. Group Relations as a Variable in Communications Research. America Sociologist Review. Vol.16, 1951.

Richard W. Budd., Robert K. Throp and Lewis Donohew. Content Analysis of Communications. New York : The Macmillan, 1967.

Rogers, Everett M. and Svenning Lynne. Modernization among Peasants : The Impact of Communication. New York : Holt Richart and Winston, 1969.

Ronald E. Rice, Williams J. Paisley. Public Communications Campaigns. London : Sage Publication, 1981.

Ronald E. Rice, Charles K. Atkin. Public Communication Campaign (second edition) .California : Sage Publication, 1989.

Runes, Dagobert D. Dictionary of Philosophy. New Jersey : Littlefield, Adams & Co., 1971.

Schramm, Wilbur. Men, Messages and Media : A Look at Mass Communication. New York : Harper and Row Publisher, 1973.

T. Adair. Training for Decision. Westmead : Gover Press, 1979.

W. W. Hynes and J. L. Massie. Management : analysis, Concepts and Cases. New Delhi : Prentice-Hall, 1964.

Wolman, Benjamin B. Dictionary of Behavioral Science. London : Educational Publishing Inc., 1973.

บทความ

ขวัญเรือน กิตติวัฒน์. "แนวความคิดเบื้องต้นเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการสื่อสาร" พฤติกรรมกรรมการสื่อสาร. หน่วยที่ 1-8 (กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2531), หน้า 5.

นิรันดร์ จิระสันติการ. "แนวคิดเกี่ยวกับการบริจาค และพฤติกรรมบริจาคเพื่อสาธารณะ" หนังสือพิมพ์มติชน. 12(สิงหาคม 2540.) : 12.

ไพฑูรย์ สินธารรัตน์. "ผู้บริหารกับการตัดสินใจในระดับอุดมศึกษา" วารสารวิทยาลัยการค้า. (สิงหาคม-พฤศจิกายน 2526) : 40

มาลี สันติเกษตรวิน. "การสื่อสารระหว่างบุคคล" ผลศาสตร์ของการสื่อสาร. หน่วยที่ 8-15 (กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2527). หน้า 483.

วินิตา ไกรฤกษ์. "การวิเคราะห์เนื้อหา : การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของระบบความเชื่อ ภาพพจน์ และการมองเหตุการณ์ของผู้กำหนดนโยบาย. นิเทศสาร 1 (สิงหาคม 2519) : 76.

วณิชัย จ่านงค์. "พฤติกรรมการตัดสินใจ : การพิจารณาข้อบ่งชี้ทางทฤษฎี" วารสารพัฒนบริหารศาสตร์
(เมษายน 2521). หน้า 193

Articles

Garziano, C. and McGrath, K. "Measuring the Concept of Credibility." Journalism Quarterly, V. 63
(Autumn 1986) : 451-463.

James C. McCroskey and Thomas A. Jenson. "Image of Mass Media News Source." Journal of Broadcasting, V. 19 (Spring 1975) : 169.

Oonta Nopakun. "Research on Child Welfare Problems and Non-Governmental Response." Proceedings of the Seminar on Child Welfare Services in Thailand and Japan, Bangkok : Department of Public Welfare Ministry of Interior, (February, 1989) : 32-37.

Suthy Prasartsert. "The Rise of NGOs as Critical Social Movement in Thailand." Thai NGOs, Bangkok : Edison Press Products Co., Ltd., 1995.

Thomas H. Bivins. " A System Model for Ethical Decision Making in Public Relations." Public Relations Review, V. 18, N. 1-4 (Winter 1992) : 365-383.

William J. McGuire. "Persuasion, Resistance and Attitude Change." Handbook of Communication, New York : Rand McNally College Publishing Company, 1973.

สัมภาษณ์

อัญชนา สุวรรณานนท์. กรรมการ มูลนิธิผู้หญิง. สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2540.

อัญชนา สุวรรณานนท์. กรรมการ มูลนิธิผู้หญิง. สัมภาษณ์, 2 พฤษภาคม 2541.

จงกิจ เลิศธนปริดากุล. ผู้จัดการฝ่ายการตลาดและการสื่อสาร มูลนิธิศุภนิมิตแห่งประเทศไทย. สัมภาษณ์, 6 พฤษภาคม 2541.

ศิริกุล จันทร์อำนวยสุข. เจ้าหน้าที่ มูลนิธิศุภนิมิตแห่งประเทศไทย. สัมภาษณ์, 6 พฤษภาคม 2541.

เอกสารอื่นๆ

คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. "รายได้ประชาชาติของประเทศไทย." 2523-2534.

คณะกรรมการกิจการสตรีและเยาวชน. "เด็กไทย-ทิศทางการพัฒนา." เอกสารสัมมนา ณ ห้องประชุม
งบประมาณรัฐสภา, 23 มีนาคม 2532.

คณะกรรมการเฉพาะกิจโครงการวิเคราะห์การดำเนินงานขององค์การเอกชนที่พัฒนาเด็ก และเยาวชน.
"รายงานการวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์การดำเนินงานขององค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน."
สนับสนุนโดย สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริม และประสานงานเยาวชนแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี, 2529.

มูลนิธิสาธารณสุขแห่งชาติ. "ประเด็นการวิจัยที่สำคัญเด็ก เยาวชน และครอบครัวในประเทศไทย."
เอกสารประกอบการประชุม ณ ห้องภานุมาศ โรงแรมรอยัลริเวอร์, 8 สิงหาคม 2540.

ยุพา วงศ์ไชย, เล็ก สมบัติ. "รายงานการวิจัยเรื่อง ระบบการดำเนินงานขององค์การเอกชนพัฒนาเด็กและ
เยาวชน." มิถุนายน 2532.

สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์. "รายงานพิเศษเรื่องมูลนิธิ สมาคม นักบุญหรือคนบาป." ปีที่ 19 ฉบับที่ 8 วันที่ 13
สิงหาคม 2525. หน้า 30.

ศูนย์ประสานงานการพัฒนาชนบทแห่งชาติ. "สรุปผลการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปขององค์การเอกชนที่
เกี่ยวข้องกับการพัฒนาชนบทในประเทศไทย" ในคณะกรรมการประสานงานแผนในระดับ
ชาติ และแผนส่วนภูมิภาค และอื่น ๆ. เอกสารการประชุม กลุ่มที่ 4 เรื่ององค์การเอกชนกับการ
พัฒนาชนบท, การสัมมนาระดับชาติ 11 ชาติ ทางการพัฒนาชนบทในแผนพัฒนา ฯ ฉบับที่ 6

วันที่ 25-26 เมษายน 2528. ณ โรงแรมแกรนด์พาเลซ พัทยา, หน้า 1 (อยู่ใน การวิเคราะห์การดำเนินงานขององค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน)

เอกสารการประชุมนิเทศอาสาสมัคร รุ่นที่ 7 โครงการอาสาสมัครเพื่อสังคม วันที่ 20-26 พฤษภาคม 2528.

วิทยานิพนธ์

กฤตินี ประชาบาล. "อิทธิพลของหัวข้อหนังสือพิมพ์ที่มีต่อความสนใจ การคิดความ และความเชื่อถือของผู้อ่าน." วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.

จารุณี บุญนิพัทธ์. "พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสาร กับความตระหนัก ทักษะคิด และการมีส่วนร่วมเรื่องสิ่งแวดล้อมของพนักงานโรงงานอุตสาหกรรม เขตอำเภอบางป่อ จังหวัดสมุทรปราการ." วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.

จันรรค์ เขตบรรพต. "การวิเคราะห์บทบาทหนังสือพิมพ์ในการเสนอเนื้อหาด้านสิทธิเด็ก และการสำรวจความคิดเห็นของหน่วยงานพัฒนาเด็ก ที่มีต่อการเสนอเนื้อหาด้านสิทธิเด็กในหนังสือพิมพ์." วิทยานิพนธ์วารสารศาสตรมหาบัณฑิต (สื่อสารมวลชน) คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2534.

ชฎา เปรมโยธิน. "หนังสือพิมพ์รายวันกับการพัฒนาเด็กและเยาวชน : ศึกษาเชิงวิเคราะห์เนื้อหาเฉพาะหน้าสำหรับเด็กและเยาวชน." วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527.

ช่อทิพย์ ดันทวิ. "การรับรู้ และความตระหนักเกี่ยวกับการใช้สารเคมีป้องกันกำจัดแมลงในพื้นที่ของนักเรียนชั้นประถมปีที่ 6 อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม." วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.

ทัศนัย ตุนทรวิภาค. "พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเมืองไทย กับการมาท่องเที่ยวเมืองไทยของนักท่องเที่ยวต่างชาติ ณ เมืองพัทยา." วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.

ชนานุช เหมือนศิริ. "การวิเคราะห์เนื้อหาข่าวโศกณิเด็กในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ มติชน และสยามรัฐ ตีพิมพ์วิจารณ์." วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.

นงลักษณ์ ชวาลไพบุลย์. "ปัจจัยในการยอมรับการจัดตั้งศูนย์เด็กก่อนวัยเรียน : ศึกษาเฉพาะกรณีศูนย์พัฒนาเด็ก อำเภอลองหลวง จังหวัดปทุมธานี." วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.

นารากร ดิษยน. "การวิเคราะห์เนื้อหารายการโทรทัศน์สำหรับเด็ก." วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.

นำชัย ทนุพล และสุนิลา ทนุพล. "ลักษณะของพนักงานส่งเสริมการเกษตรที่มีต่อความน่าเชื่อถือ ตามการรับรู้ของเกษตรกรผู้นำ ในจังหวัดเชียงใหม่." วิทยานิพนธ์ดุษฎีบัณฑิต สถาบันเทคโนโลยีการเกษตรแม่โจ้ เชียงใหม่, 2535.

พยัคฆพันธุ์ โพธิ์แก้ว. "การเปิดรับการสื่อสารที่มีผลต่อการพัฒนาความรู้ ? ศนคติ และการปฏิบัติงานตามโครงการสร้างงานในชนบท ของคณะกรรมการสภาตำบล : ศึกษาเฉพาะกรณีคณะกรรมการสภาตำบลในเขตอำเภอม่วงสามสิบ จังหวัดอุบลราชธานี." วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.

พนิต กุลศิริ. "การวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อศึกษาบทบาทของหนังสือพิมพ์รายวันต่อการพัฒนาสตรี." วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.

พรสิทธิ์ พัฒนานารักษ์. "ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความน่าเชื่อถือของผู้ส่งสาร : การศึกษาความคิดเห็นของเกษตรกรเขตรังสิต." วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.

ไพสิน ศศิษนากรแก้ว. "การเปิดรับข่าวสารถึงแวดลอมทางโทรทัศน์ ความรู้ ความตระหนัก และการมีส่วนร่วมรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร." วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2537.

ถดาวัลย์ พอใจ. “การเปิดรับข่าวสาร ความรู้ ความตระหนัก และการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของประชาชนในเขตอำเภอพิปูน จังหวัดนครศรีธรรมราช.” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.

วรทัย เมฆสุด. “การประเมินผลสื่อที่ใช้เผยแพร่ในโครงการแรงงานเด็ก ของมูลนิธิเพื่อการพัฒนาเด็ก.” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534.

สนิ นัยวินิจ. “ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกาเปิดรับข่าวสารการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม กับความรู้ ทักษะคิด และการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม อันเกี่ยวเนื่องกับธุรกิจแพท่องเที่ยวของประชาชน ในเขตเทศบาลเมือง จังหวัดกาญจนบุรี.” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.

สมพร ศิริรัตน์ตระกูล. “การรับข่าวสาร และพฤติกรรมตัดสินใจ เกี่ยวกับการบริโภคอาหารที่มีสารปรุงแต่งของครูระดับประถมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต (ภาควิชาศึกษาศาสตร์) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2527.

สำฤทธิ์ ราชสมณะ. “กระบวนการตัดสินใจเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร.” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.

สิริกาญจน์ ปรับไต่วิดใจโย. “การเปิดรับข่าวสารการท่องเที่ยว กับการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศ.” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.

ศุภารักษ์ อุตระกูล. “การศึกษาพฤติกรรมกาเปิดรับข่าวสารกับความรู้ ทักษะคิด และการมีส่วนร่วมในการทิ้งขยะแยกประเภท เพื่อการหมุนเวียนกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ (Recycle) ของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2537.

แสงรวี กิริยาพงศ์. “การศึกษารูปแบบและเนื้อหาของจดหมายข่าวที่ใช้ในโครงการสโมสรแรงงานเด็ก.” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534.

อุไรศรี ศุภดิถกักฤษณ์. “ความน่าเชื่อถือของเภสัชกรในการบริการปรึกษาเรื่องยา ศึกษาเฉพาะกรณีกลุ่มงานเภสัชกรรม โรงพยาบาลราชบุรี.” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะวารสารศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2537.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสอบถาม

เรื่อง การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับปัญหาเด็กด้อยโอกาส ความตระหนัก ความเชื่อถือ และการตัดสินใจ
ของประชาชนในการให้การสนับสนุนองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน

คำชี้แจง : เด็กด้อยโอกาส หมายถึง เด็กพิการ, เด็กกำพร้า, เด็กเร่ร่อน, เด็กในกองขยะ, เด็กในแหล่งก่อสร้าง, โสเภณีเด็ก, เด็กขอทาน, เด็กในแหล่งสลัม, เด็กขาดอาหาร, เด็กถูกทิ้งหลังคลอด, เด็กที่ขาดโอกาส จะได้รับการศึกษาอย่างเท่าเทียม และเสมอภาค

องค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน หมายถึง องค์การเอกชนที่ทำงานพัฒนาเด็กและเยาวชนในประเทศไทย และมีสภาพการดำเนินงานระดับชาติ โดยมีกลุ่มเป้าหมายหลักเป็นเด็กและเยาวชน ซึ่งส่วนมากคนจะรู้จักองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชนเหล่านี้ในนาม มูลนิธิ, สมาคม, องค์กร หรือ หน่วยงาน

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัว

โปรดทำเครื่องหมาย / ลงในช่อง () หน้าข้อความที่ต้องการ หรือ เขียนข้อความลงในช่องว่าง ให้สอดคล้องกับคำถาม และตรงกับความเป็นจริง

1. เพศ

() 1. ชาย

() 2. หญิง

สำหรับผู้วิจัย

1.

2. อายุ

() 1. 15-25 ปี

() 2. 26-35 ปี

() 3. 36-45 ปี

() 4. มากกว่า 45 ปีขึ้นไป

2.

3. ระดับการศึกษา

() 1. ไม่เคยเรียน

3.

ภาคผนวก ก.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

- () 2. เคยเรียน แต่ไม่จบประถมศึกษา
- () 3. ประถมศึกษาคอนคิน (ป.1 - ป.4)
- () 4. ประถมศึกษาตอนปลาย (ป.5 - ป.6)
- () 5. มัธยมศึกษาปีที่ 3 (ม.3)
- () 6. มัธยมศึกษาปีที่ 6 (ม.6)
- () 7. ปวช., ปวท.
- () 8. ปวส., อนุปริญญา
- () 9.ปริญญาตรี
- () 10. อื่น ๆ (โปรดระบุ)

4. สถานภาพสมรส

- () 1. โสด () 2. แต่งงาน
- () 3. หย่า () 4. หม้าย

4.

5. ท่านมีบุตรหรือไม่

- () 1. มี จำนวน.....คน () 2. ไม่มี

5.

6. อาชีพ

- () 1. พนักงานรัฐวิสาหกิจ / รัฐบาล
- () 2. พนักงานบริษัทเอกชน
- () 3. ค้าขาย / กิจการส่วนตัว
- () 4. แม่บ้าน
- () 5. นักศึกษา
- () 6. รับจ้างทั่วไป

6.

7. ปัจจุบัน ท่านมีรายได้เดือนละประมาณ

- () 1. น้อยกว่า 5,000 บาท
- () 2. มากกว่า 5,000 - 10,000 บาท
- () 3. มากกว่า 10,000 - 20,000 บาท
- () 4. มากกว่า 20,000 - 30,000 บาท
- () 5. มากกว่า 30,000 บาทขึ้นไป

7.

8. รายได้ที่ท่านสามารถหาได้

8.

- () 1. เพียงพอ แต่พุ่มเพียงไม่ได้
 () 2. ไม่ค่อยพอใช้
 () 3. หาได้มาก จนสามารถใช้พุ่มเพียงพอได้
 () 4. อื่น ๆ โปรดระบุ

ส่วนที่ 2 การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับปัญหาเด็กด้อยโอกาส

1. ท่านได้รับข่าวสารเกี่ยวกับปัญหาเด็กด้อยโอกาส จากสื่อต่าง ๆ ต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด กรุณาใส่เครื่องหมาย / ลงในช่องที่สอดคล้องกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

สื่อ	บ่อยที่สุด	บ่อย	ปานกลาง	นาน ๆ ครั้ง	ไม่ชัดเจน
1. โทรทัศน์					
2. วิทยุ					
3. หนังสือพิมพ์					
4. นิตยสาร					
5. แผ่นพับ					
6. โบชัวร์					
7. ไปสเตอร์					
8. ป้ายประกาศ					
9. เจ้าหน้าที่จากองค์กร เอกชนที่พัฒนาเด็ก,เยาวชน					
10. เจ้าหน้าที่จากทางราชการ					
11. เพื่อนบ้าน					
12. เพื่อนฝูง					
13. สมาชิกในครอบครัว / ญาติพี่น้อง					
14. อาจารย์					
15. อื่น ๆ (โปรด ระบุ).....					

9.
 10.
 11.
 12.
 13.
 14.
 15.
 16.
 17.
 18.
 19.
 20.
 21.
 22.
 23.

2. ท่านได้รับข่าวสารเกี่ยวกับเด็กด้อยโอกาสประเภทใดมากที่สุด (เลือกตอบได้ 5 อันดับ โดยให้หมายเลข 1-5 เรียงลำดับจากมากไปน้อย)

() 1. เด็กขาดอาหาร	24. ☐	() 7. เด็กเร่ร่อน	30. ☐
() 2. เด็กไม่ได้รับการศึกษา	25. ☐	() 8. เด็กในแหล่งก่อสร้าง	31. ☐
() 3. แรงงานเด็ก	26. ☐	() 9. เด็กในกองขยะ	32. ☐
() 4. เด็กพิการ	27. ☐	() 10. เด็กขอทาน	33. ☐
() 5. เด็กถูกข่มขืน	28. ☐	() 11. เด็กถูกทิ้งหลังคลอด	34. ☐
() 6. โสเภณีเด็ก	29. ☐	() 12. เด็กในแหล่งสลัม	35. ☐
		() 13. อื่น ๆ (โปรดระบุ)	36. ☐
-

3. ในการได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเด็กด้อยโอกาสแต่ละครั้งของท่าน เกิดจากสาเหตุใดบ้าง

สาเหตุที่เปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับเด็กด้อยโอกาส	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. เกิดจากความสนใจของตัวเอง					
2. มีผู้อื่นมาทำให้ท่านเกิดความรู้สึกสนใจ					
3. เป็นความบังเอิญ					
4. เรื่องเด็กด้อยโอกาสเกี่ยวข้องกับท่าน (เช่น เกี่ยวกับการงาน / การเรียน)					
5. เป็นการฆ่าเวลา					
6. อื่น ๆ โปรดระบุ					
.....					

37.
38.
39.
40.
41.
42.

4. ท่านได้รับข่าวสารเกี่ยวกับปัญหาเด็กด้อยโอกาส จากหนังสือพิมพ์ นิตยสาร
รายการโทรทัศน์ วิทยุ และสื่อต่าง ๆ ประเภทใดบ้าง

รูปแบบการนำเสนอ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. บทความ					
2. สารคดี					
3. ข่าว					
4. บทสัมภาษณ์					
5. โฆษณา					
6. อื่น ๆ โปรดระบุ					
.....					

43.
44.
45.
46.
47.
48.

5. ท่านพบว่าข่าวสารเกี่ยวกับเด็กด้อยโอกาสจากสื่อต่าง ๆ มีการนำเสนอเนื้อหาใน
ลักษณะใดบ้าง

ลักษณะเนื้อหาที่นำเสนอ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. มีการนำเสนอที่ซาบซึ้งเกิดจินตภาพ					
2. มีการนำเสนอแบบตรงไปตรงมา					
3. ใช้ภาษาง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน					
4. ใช้ภาษาสวยหูในการนำเสนอ					
5. มีการยกตัวอย่าง หรือนำตัวอย่างมา เสนอด้วย เช่น ยกตัวอย่างชีวิตของเด็กด้อย โอกาสมาประกอบ					
6. มีการนำเสนอแบบเปรียบเทียบประชด ประชัน					
7. เสียดสีตั้งคม					

49.
50.
51.
52.
53.
54.
55.

ลักษณะเนื้อหาที่นำเสนอ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
8. การนำเสนอที่หาทางออกให้กับผู้อ่าน / ผู้ชมด้วย					
9. การนำเสนอที่ทิ้งข้อคิด / ประชญา ให้ไปขบคิดต่อ					
10. มีบทวิจารณ์ และบทแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ					
11. อื่น ๆ (โปรดระบุ)					

56. 57. 58. 59.

ส่วนที่ 3 ความตระหนักต่อปัญหาเด็กด้อยโอกาส และต่อความสำคัญขององค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน

กรุณาใส่เครื่องหมาย / ลงในช่องที่สอดคล้องกับความคิดของท่านมากที่สุด

ท่านมีความคิดเห็นต่อเรื่องนี้อย่างไร	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	เฉย ๆ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1. ในเมืองไทยทุกวันนี้มีเด็กด้อยโอกาสเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก					
2. เด็กด้อยโอกาสถือเป็นปัญหาสังคม					
3. การเข้าร่วมกิจกรรมช่วยเหลือเด็กด้อยโอกาส เป็นการช่วยเหลือสังคมทางหนึ่งที่ทุกคนควรทำ					
4. การช่วยกันสอดส่องดูแลไม่ให้เกิดการละเมิดสิทธิเด็กในครัวเรือนและสังคมที่ท่านอาศัยอยู่เป็นสิ่งที่ควรกระทำ					
5. การช่วยเหลือเด็กด้อยโอกาส เป็นหน้าที่ของรัฐบาลเท่านั้น					

60. 61. 62. 63. 64.

ท่านมีความคิดเห็นต่อเรื่องนี้อย่างไร	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	เฉย ๆ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
6. ควรสรรเสริญบุคคลที่ชักชวนเพื่อนบ้าน มาทำกิจกรรม เพื่อช่วยเหลือเด็กด้อย โอกาส					
7. ประชาชนควรให้ความร่วมมือกับเจ้า หน้าที่ตำรวจในการจับกุมแก๊งเด็กคมกาว					
8. สื่อต่าง ๆ ให้ความสำคัญกับปัญหาเด็ก ด้อยโอกาสน้อยเกินไป					
9. เด็กเร่ร่อนที่ไปอาศัยนอนตาม ไบเกอร์ดไฟ เป็นตัวอย่างทำให้รถไฟสกปรก					
10. การที่กรุงเทพเต็มไปด้วยเด็กขอทาน ทำให้ประเทศไทยดูเป็นประเทศยากจน นำ อับอายนักท่องเที่ยวต่างชาติ					
11. ควรสนับสนุนให้มีการจ้างเด็กมาเป็น คนงานในบ้าน เพราะค่าแรงถูกดี					
12. องค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน ที่ตั้ง ๆ กันขึ้นมา เอาเข้าจริงแล้วมีส่วนช่วย เหลือเด็กด้อยโอกาสได้เพียงนิดหน่อยเท่า นั้น					
13. ถ้าพึงรัฐบาลก็สามารถช่วยเหลือเด็ก ด้อยโอกาสได้แล้ว					
14. การทำบุญวันเกิดโดยการบริจาคเงินให้ กับมูลนิธิเด็ก เป็นทางเลือกหนึ่งที่น่าสนใจ					
15. องค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน ควรทำหน้าที่กระตุ้นและตรวจสอบรัฐบาล ด้วย					
16. รัฐบาลน่าจะจัดสรรเงินทุนช่วยเหลือ องค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน ให้มากกว่านี้					

65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75.

| ท่านมีความคิดเห็นต่อเรื่องนี้อย่างไร | เห็นด้วย
อย่างยิ่ง | เห็นด้วย | เฉย ๆ | ไม่เห็น
ด้วย | ไม่เห็นด้วย
อย่างยิ่ง |
|---|-----------------------|----------|-------|-----------------|--------------------------|
| 17. สภาพสังคมสงเคราะห์ของรัฐบาล ช่วย
แก้ปัญหาเด็กด้อยโอกาสได้มากกว่าบรรดา
องค์กรเอกชนที่ทำงานด้านเดียวกัน | | | | | |
| 18. มูลนิธิสร้างสรรค์เด็ก ช่วยให้เด็กไทย
กลุ่มหนึ่งมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น | | | | | |
| 19. ทุกวันนี้องค์กรเอกชนที่พัฒนาเด็ก
และเยาวชนในประเทศไทย มีจำนวนมาก
เกินความจำเป็น | | | | | |
| 20. องค์กรเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน
เป็นหน่วยงานที่สำคัญและจำเป็นต่อสังคม
ไทย | | | | | |

76. 77. 78. 79.

ส่วนที่ 4 ความเชื่อถือต่อเนื้อหาที่เสนอปัญหาเด็กด้อยโอกาส และต่อองค์กรเอกชนที่พัฒนาเด็กและ
เยาวชน

กรุณาใส่เครื่องหมาย / ลงในช่องที่สอดคล้องกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

| ท่านมีความเห็นต่อเรื่องนี้อย่างไร | เห็นด้วย
อย่างยิ่ง | เห็นด้วย | เฉย ๆ | ไม่เห็นด้วย | ไม่เห็นด้วย
อย่างยิ่ง |
|--|-----------------------|----------|-------|-------------|--------------------------|
| 1. บางทีบทความที่เสนอปัญหาเรื่องเด็กด้อย
โอกาสตามสื่อต่าง ๆ ก็กล่าวเกินจริงไปบ้าง | | | | | |
| 2. จริง ๆ แล้วปัญหาเด็กด้อยโอกาสในสังคม
ไทยไม่ร้ายแรงอย่างที่สื่อเสนอ | | | | | |
| 3. จะให้บทความในหนังสือพิมพ์อ้างอิงใน
รายงาน ต้องดูว่าใครเป็นคนเขียน | | | | | |
| 4. ก่อนี้จะนำเสนอเรื่องใด นักข่าวคงหา
ข้อมูลในเรื่องนั้น ๆ มาเป็นอย่างดีแน่นอน | | | | | |

80. 81. 82. 83.

| ท่านมีความเห็นต่อเรื่องนี้อย่างไร | เห็นด้วย
อย่างยิ่ง | เห็นด้วย | เฉย ๆ | ไม่เห็นด้วย | ไม่เห็นด้วย
อย่างยิ่ง | |
|---|-----------------------|----------|-------|-------------|--------------------------|------------------------------|
| 5. ข่าวคราวเรื่องโศกณิคมืดตามหน้าหนังสือพิมพ์ สะท้อนสภาพสังคมของเมืองไทยได้เป็นอย่างดี | | | | | | 84. ☐ |
| 6. เวลาอ่านแผ่นพับเกี่ยวกับเด็กค้อยโอกาส บางครั้งก็เกิดความรู้สึกสงสยว่า เป็นจริงทุกอย่างหรือเปล่า | | | | | | 85. ☐ |
| 7. หน่วยงานที่สามารถช่วยเหลือเด็กได้ดีที่สุดตอนนี้ก็คือองค์กรเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน | | | | | | 86. ☐ |
| 8. เจ้าหน้าที่ขององค์กรเอกชนที่พัฒนาเด็ก เป็นผู้เชี่ยวชาญ ในการช่วยเหลือเด็กเร่ร่อน | | | | | | 87. ☐ |
| 9. องค์กรเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน ช่วยเหลือเด็กอย่างจริงจัง | | | | | | 88. ☐ |
| 10. หากองค์กรเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชนใดจดทะเบียนถูกต้องตามกฎหมาย แสดงว่าองค์กรนั้นมีความรู้ความสามารถในการให้ความช่วยเหลือเด็กค้อยโอกาสอย่างแท้จริง | | | | | | 89. ☐ |
| 11. มูลนิธิที่ต้องอาศัยความช่วยเหลือจากต่างประเทศ แสดงว่ามูลนิธินั้นทำงานไม่ค้อยมีประสิทธิภาพ | | | | | | 90. ☐ |
| 12. เป็นไปได้ว่า มูลนิธิที่ทำงานช่วยเหลือเด็ก หักเงินที่ได้จากการบริจาค มาเป็นเงินเดือนให้เจ้าหน้าที่ในมูลนิธิเสียเกือบครึ่ง | | | | | | 91. ☐ |

ส่วนที่ 5 การตัดสินใจให้การสนับสนุนองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน ทั้งทางตรงและทางอ้อม
กรุณาใส่เครื่องหมาย / ลงในช่องที่สอดคล้องกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

| การตัดสินใจให้การสนับสนุนองค์การ
เอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน | บ่อยที่
สุด | บ่อย | ตาม
สมควร | นาน ๆ ครั้ง | ไม่เคย | |
|---|----------------|------|--------------|-------------|--------|-------------------------------|
| 1. ท่านชักชวนเพื่อนฝูงให้ช่วยกัน
บริจาคเงินให้กับองค์การเอกชนที่
พัฒนาเด็ก | | | | | | 92. ☐ |
| 2. ท่านเข้าร่วมกิจกรรมในฐานะอาสา
สมัครช่วยเหลือองค์การเอกชนที่
พัฒนาเด็ก | | | | | | 93. ☐ |
| 3. ท่านทำงานประสานงานกับเจ้า
หน้าที่ขององค์การเอกชนที่พัฒนาเด็ก | | | | | | 94. ☐ |
| 4. ท่านไปช่วยงานองค์การเอกชนที่
พัฒนาเด็กเป็นครั้งคราว | | | | | | 95. ☐ |
| 5. ท่านบริจาคเงินให้กับองค์การเอกชน
ที่พัฒนาเด็กและเยาวชน | | | | | | 96. ☐ |
| 6. ท่านร่วมประชุมในกิจกรรมเกี่ยวกับ
การหาทางแก้ไขปัญหาคัดค้านโอกาส | | | | | | 97. ☐ |
| 7. ท่านให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ใน
การออกหาทุนเพื่อการดำเนินงาน | | | | | | 98. ☐ |
| 8. ท่านนำอาหารกลางวันไปเลี้ยง
กำพร้า | | | | | | 99. ☐ |
| 9. ท่านขอรับเด็กกำพร้ามาเป็นบุตร
บุญธรรม | | | | | | 100. ☐ |
| 10. ท่านเข้าร่วมโครงการ "พ่อ / แม่
บุญธรรม" โดยการบริจาคเงินให้มูลนิธิ
ที่ช่วยเหลือเด็กเป็นรายเดือน เพื่อให้
มูลนิธินั้น ๆ นำเงินไปเป็นค่าอาหาร
และค่าเล่าเรียนสำหรับเด็กที่อุปการะ | | | | | | 101. ☐ |

| การตัดสินใจให้การสนับสนุนองค์การ
เอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน | บ่อยที่
สุด | บ่อย | ตาม
สมควร | นาน ๆ ครั้ง | ไม่บ่อย |
|---|----------------|------|--------------|-------------|---------|
| 11. ท่านเคยเข้าร่วมกิจกรรม "อด
อาหารกลางวัน" เพื่อนำเงินที่ท่านอด
อาหารมีอันเป็นค่าอาหารกลางวัน
สำหรับเด็กกำพร้า | | | | | |
| 12. บางที่ท่านก็แนะนำเพื่อน ๆ ที่มา
ถามว่าจะทำบุญปีใหม่อย่างไร โดยการ
แนะนำให้พวกเขาบริจาคเงินให้กับ
มูลนิธิที่ช่วยเหลือเด็ก ๆ | | | | | |
| 13. เมื่อได้รับเอกสารเกี่ยวกับเด็กด้อย
โอกาส แม้จะไม่ได้ใช้ แต่ท่านก็เก็บไว้
เมื่อมีผู้สนใจจะได้นำไปแจกต่อ | | | | | |
| 14. ท่านเคยจัดงาน โดยบอกแจกหรือ
ว่างคของขวัญ และตั้งกล่องรับบริจาค
ของมูลนิธิที่ช่วยเหลือเด็ก ๆ ไว้หน้า
งานแทน | | | | | |
| 15. เวลามีโอกาสต่างก็เหลือจากการซื้อ
ของ ท่านบริจาคลงในกล่องรับบริจาค
ที่เห็นเสมอ | | | | | |

102. 103. 104. 105. 106.

2. ข้อใดมีผลต่อการตัดสินใจของท่านในการให้การสนับสนุนองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน
(มูลนิธิต่าง ๆ) ทั้งทางตรงและทางอ้อม

กรุณาใส่เครื่องหมาย / ลงในช่องที่สอดคล้องกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

ข้อ มูล	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ชื่อเสียงของมูลนิธิ					
2. ชื่อเสียงของบุคคลในมูลนิธิ					
3. ผลงานที่ผ่านมาของมูลนิธิ					

107. 108. 109.

ข้อมูล	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
4. ช่วยเหลือมูลนิธิที่คุ้นเคย					
5. มูลนิธิที่คนรู้จักแนะนำ					
6. มูลนิธิที่เคยเป็นข่าวบ่อย ๆ ในสื่อประจำวัน					
7. มูลนิธิที่อยู่ใกล้บ้าน					
8. สถานะการเงินของมูลนิธิ					
9. มูลนิธิที่ให้เจ้าหน้าที่ตีกอล์ฟออกมาเรื่อย ๆ					

110. 111. 112. 113. 114. 115.

3. สิ่งเหล่านี้มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจให้ความช่วยเหลือองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็ก

และเยาวชนของท่านมากน้อยเพียงใด

กรุณาใส่เครื่องหมาย / ลงในช่องที่สอดคล้องกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

ข้อมูล	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. เพื่อนแนะนำหรือพูดให้ฟัง					
2. เห็นโฆษณาจากสื่อต่าง ๆ					
3. ได้รับเอกสาร แผ่นพับ โบชัวร์ของมูลนิธิต่าง ๆ					
4. จำนวนเงินของท่าน					
5. ความคิดเห็นของสมาชิกในครอบครัว					

116. 117. 118. 119. 120.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข.

แนวความคิดเกี่ยวกับองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน

(อ้างใน รายงานการวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์การดำเนินงานขององค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน ของ คณะอนุกรรมการเฉพาะกิจ โครงการวิเคราะห์การดำเนินงานขององค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน พ.ศ.2529)

ความหมายขององค์การเอกชน

องค์การเอกชน หมายถึง หน่วยงานที่เอกชน หรือประชาชนจัดตั้งขึ้นเพื่อดำเนินกิจกรรมในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ในการพัฒนาเด็กและเยาวชนอื่น ๆ โดยไม่แสวงหาผลประโยชน์ และคำกำไร มีการจัดองค์กรเป็นคณะบุคคลถูกรับผิดชอบในการดำเนินงานอย่างมีระเบียบแบบแผนตามสมควร

องค์การเอกชนในประเทศไทย ในตอนนี้จะเป็นการอธิบายถึงองค์การเอกชนในประเทศไทยด้านต่าง ๆ โดยสังเขป ดังนี้

- วัตถุประสงค์
- วิวัฒนาการขององค์การเอกชน
- การจัดตั้งองค์การเอกชน
- ประเภทขององค์การเอกชน
- คุณลักษณะ โครงสร้าง และการบริหารงานขององค์การเอกชน
- ลักษณะงาน จำแนกตามสายงาน และตามกลุ่มเป้าหมาย
- บทบาทขององค์การเอกชน
- ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงาน

1. วัตถุประสงค์ขององค์การเอกชน

ดังกล่าวมาแล้วว่า องค์การเอกชนนั้นเป็นหน่วยงานภาคเอกชนที่ตั้งขึ้น โดยไม่มุ่งแสวงหากำไร (Non-profit Organization หรือ Non-governmental Organizations หรือเรียกย่อ ๆ ว่า "NGOs") การดำเนินงานส่วนใหญ่จะเน้นหนักในด้านการสังคมสงเคราะห์ โดยเกิดจากวัตถุประสงค์ต่าง ๆ กัน ดังนี้

1. เกิดจากการรวมกลุ่มบุคคลผู้ประสงค์จะบำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคม
2. เกิดจากการรวมกลุ่มของบุคคลผู้ประสงค์จะให้ความช่วยเหลือแก่บุคคลเฉพาะกลุ่ม หรือบุคคลทั่วไป โดยให้การช่วยเหลือเป็นสิ่งของหรือเงินทอง
3. เกิดเพราะมีเหตุการณ์เฉพาะหน้าเร่งด่วน เป็นปัญหาสังคมที่สาธารณชนให้ความสนใจ และมีความจำเป็นจะต้องระดมทรัพยากรจากภาคเอกชนสมทบกับราชการ เพื่อการ "สงเคราะห์" ได้ทันการณ์
4. เกิดโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อปกป้องผลประโยชน์แก่ผู้ด้อยโอกาสทางสังคม เช่น ผู้พิการ ผู้เจ็บป่วย เด็กกำพร้าอนาถา หญิงบางประเภท ผู้สูงอายุ เป็นต้น
5. เกิดจากการรวมตัวของกลุ่มนักวิชาชีพที่บำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคม เพื่อให้เกิดอำนาจการต่อรอง และการประสานประโยชน์เพื่อการทำงานที่มีประสิทธิภาพ
6. เกิดจากการรวมกลุ่มขององค์การสังคมสงเคราะห์หลายองค์การ ซึ่งต้องการสร้างองค์การรวมเพื่อความคล่องตัวในด้านการบริหารงาน อีกทั้งรวดเร็วทันต่อเหตุการณ์กว่าการดำเนินงานขององค์การรัฐบาล หรือเพื่อเป็นการประสานงานสังคมสงเคราะห์ในภาคเอกชนด้วยกัน

แต่อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาวิจัยโดยกรมประชาสงเคราะห์พบว่า องค์การสังคมสงเคราะห์เอกชนที่จัดตั้งขึ้น ส่วนใหญ่มีวัตถุประสงค์มากกว่าหนึ่งประการ และส่วนใหญ่เป็นสมาชิกขององค์การระดับศูนย์ประสานงานสังคมสงเคราะห์ และหลายองค์การเป็นสมาชิกมากกว่า 1 แห่ง

2. วิวัฒนาการขององค์การเอกชน

การพัฒนาองค์การเอกชน รวมทั้งงานสังคมสงเคราะห์ในประเทศไทย เริ่มมีมาตั้งแต่สมัยอดีตกาล โดยสถาบันครอบครัวและสถาบันศาสนา งานนี้เริ่มจากการช่วยเหลือโดยอาสาสมัคร เป็นการแสดงถึงความมีจิตใจดี มีศีลธรรมของคนที่มีต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกันเท่านั้น งานนี้มีรากฐานมาจากการกุศล (Charity) และได้มีพัฒนาการเรื่อยมาโดยการประยุกต์ใช้ศาสตร์ (Science) สาขาต่าง ๆ ในการปฏิบัติงาน เริ่มต้นมาจากเอกชน โดยเฉพาะงานสังคมสงเคราะห์ในประเทศไทยนั้นเริ่มมาจากองค์การสังคมสงเคราะห์เอกชน ซึ่งมีพื้นฐานมาจากพุทธศาสนา จึงมีหลักธรรมต่าง ๆ เป็นพื้นฐาน ซึ่งเป็นแรงผลักดันให้คนไทยช่วยเหลือเกื้อกูลกันในรูปอาสาสมัครก่อน

องค์การเอกชนที่ได้รับการก่อตั้งขึ้นเป็นแห่งแรกในประเทศไทย คือ "สภาอุณาโลมแดง" (ค.ศ. 112) ซึ่งสถาปนาขึ้นโดยสมเด็จพระศรีพัชรินทราบรมราชินี (พระนางเจ้าเสาวภาผ่องศรี) ในรัชกาลที่ 5 หรือปัจจุบันคือสภาอากาศไทย โดยมีพระราชประสงค์ให้องค์การนี้ช่วยเหลือทหารที่บาดเจ็บจากสงคราม โดยมีภรรยาข้าราชการ และกุลสตรีสมัยนั้นเป็นอาสาสมัครออกปฏิบัติงาน

ในสมัยเดียวกันพระวิมาดาเธอ กรมพระสุทธาสินีนาฏ ทรงบริจาคทรัพย์ส่วนพระองค์สร้างสถานสงเคราะห์เด็กกำพร้าอนาถา (Orphanage) ที่ตำบลสวนมะติ ถนนบำรุงเมือง เมื่อปี พ.ศ.2433 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า งานสังคมสงเคราะห์และการบริการสังคมในรูปองค์การเอกชนของประเทศไทย น่าจะมีจุดเริ่มต้นในสมัยรัชกาลที่ 5 และกิจกรรมในระยะเริ่มแรกจึงน่าจะเน้นหนักในด้านการให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยต่าง ๆ อันเป็นการบรรเทาทุกข์ให้กับคนในสังคม ซึ่งอาจเรียกรวมกันว่า “งานบริการสังคมและงานสงเคราะห์”

จากนั้นในปีเดียวกัน คือปี พ.ศ. 2433 ได้เกิดองค์การสังคมสงเคราะห์เอกชนที่สำคัญอีกหนึ่งแห่งคือ “มูลนิธิช่วยเด็กเซียงตึ้ง” หรือที่เรียกกันง่าย ๆ ทั่วไปว่า “ปอเด็กตึ้ง” ซึ่งนับว่าเป็นมูลนิธิที่ใหญ่และเก่าแก่แห่งหนึ่ง ดำเนินงานด้านสาธารณกุศลหลายด้าน เป็นมูลนิธิที่ทำงานรวดเร็วและทันเหตุการณ์ และได้เจริญเติบโตขึ้นเป็นลำดับและมีมั่นคงจนถึงปัจจุบันนี้

ต่อมาในปี พ.ศ.2454 พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงจัดตั้ง “องค์การเสือป่า” เพื่อให้การอบรมสมาชิก ๆ ให้มีความสามัคคี รู้จักเสียสละ และทำตนให้เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม ต่อมาองค์การนี้เปลี่ยนชื่อใหม่เป็น “องค์การลูกเสือแห่งประเทศไทย”

หลังจากช่วงดังกล่าว ไม่ปรากฏว่ามีองค์การเอกชน หรือกิจกรรมงานสังคมสงเคราะห์เอกชนอื่น ๆ เกิดขึ้นแน่ชัด อาจเป็นเพราะยังมีปัญหาสังคมต่าง ๆ ไม่มากนัก อีกทั้งฝ่ายรัฐบาลก็ได้เริ่มดำเนินงานบริการสังคมอย่างเป็นทางการครั้งแรก คือ ในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว เป็นระยะที่ได้มีการปฏิรูปการบริหารราชการแผ่นดินหลายด้าน เช่น การปกครอง การศึกษา และการสาธารณสุข ในการสังคมสงเคราะห์ได้มีการริเริ่มที่ถือได้ว่าเป็นรากฐานของงานในปัจจุบันอยู่ไม่น้อย เช่น การประกาศใช้ พ.ร.บ. ลักษณะการปกครองท้องที่พุทธศักราช 2457 ซึ่งเป็นฉบับแรกที่ระบุให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองดูแลทุกข์สุขของประชาชน เข้าช่วยเหลือผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนให้มิงานทำ และมีปัจจัยอันจำเป็นในการครองชีพ นอกจากนี้ยังมี กฎหมายลักษณะอาญา พุทธศักราช 2451 ที่วางหลักในการปฏิบัติต่อเด็กที่กระทำผิดแตกต่างจากผู้ใหญ่ และได้ก่อตั้งกรมราชทัณฑ์ขึ้น เพื่อรับผิดชอบอบรม และขัดเกลานิติย์ผู้กระทำผิด

จนกระทั่งปี พ.ศ.2475 ได้มีการเปลี่ยนแปลงการปกครองเป็นระบบการปกครองระบบประชาธิปไตย รัฐบาลได้ระบุหน้าที่ของรัฐไว้อย่างเด่นชัดว่า “รัฐพึงส่งเสริมการสาธารณสุข คลอดจนการมารดาและทารกสงเคราะห์” ซึ่งการปฏิบัติงานบริการสังคมโดยรัฐ หรืองานสังคมสงเคราะห์ของภาค

รัฐบาล ได้เริ่มกระทำกันอย่างมีแบบแผนเมื่อรัฐบาลได้ก่อตั้ง "กรมประชาสงเคราะห์" ขึ้น เมื่อวันที่ 1 กันยายน พ.ศ.2483 โดยมีจุดมุ่งหมายในการดำเนินงานบริการสังคม เพื่อส่งเสริมสวัสดิภาพของประชาชน ความการให้บริการในเรื่องที่สำคัญ ในระยะแรก 7 ประการ คือ

1. การสงเคราะห์เด็ก
2. การสงเคราะห์ครอบครัว
3. การสงเคราะห์อาชีพ
4. การสงเคราะห์เกี่ยวกับที่อยู่อาศัย
5. การสงเคราะห์กรรมกร
6. การสงเคราะห์ผู้ประสบภัย
7. การสงเคราะห์คนทุพพลภาพ และคนชรา

ปรากฏว่า การให้บริการทั้ง 7 ประเภทยังไม่สามารถตอบสนองต่อการต้องการความช่วยเหลือของประชาชนที่เพิ่มจำนวนขึ้นอย่างรวดเร็วได้ จึงได้มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงขยายบริการออกไปอีก งานสงเคราะห์ของเอกชนจึงได้เริ่มเข้ามามีบทบาทอย่างเป็นทางการในช่วงหลังจากก่อตั้งกรมประชาสงเคราะห์ได้ไม่นาน โดยมีการรวมตัวกันจัดตั้งสมาคมและมูลนิธิขึ้น รัฐบาลได้จัดร่างพระราชบัญญัติวัฒนธรรมแห่งชาติขึ้น อันเป็นพระราชบัญญัติเกี่ยวข้องโดยตรงกับงานสังคมสงเคราะห์ของภาคเอกชน และประกาศใช้ในปี พ.ศ.2485

ต่อมาในปี พ.ศ.2500 ประเทศไทยได้เริ่มเข้าสู่การพัฒนาประเทศอย่างมีแบบแผนตามแบบตะวันตก บทบาทของรัฐบาลขยายตัวมากขึ้น และถือว่าการบำบัดทุกข์บำรุงสุขของราษฎรเป็นหน้าที่ของรัฐบาล แต่เนื่องจากสถานการณ์ของโลกมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว (เช่น สงครามอินโดจีน ภาวะเงินเฟ้อ และราคาน้ำมันที่สูงขึ้น) ซึ่งมีผลกระทบต่อประเทศไทย อีกทั้งจำนวนประชากรเพิ่มมากขึ้น แต่ทรัพยากรธรรมชาติยังคงมีอยู่อย่างจำกัดและถูกทำลายไปเป็นจำนวนมาก ทำให้รัฐบาลไม่อาจสนองตอบต่อความต้องการของประชาชนได้ทั่วถึง ก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ขึ้นมากมาย

ในช่วงเวลาดังกล่าวสถาบันทางศาสนา และคณะบุคคลต่าง ๆ จึงได้อาสาเข้ามาจัดหาทรัพยากร โดยรวมตัวกันจัดตั้งองค์การขึ้นเพื่อทำหน้าที่ช่วยบำบัดทุกข์บำรุงสุขของราษฎรอีกแรงหนึ่ง ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่มีการจัดตั้งองค์การประเภทสังคมสงเคราะห์เพิ่มขึ้น และมีการขยายบทบาทการดำเนินงานไปตามลักษณะงาน กลุ่มเป้าหมายในพื้นที่ต่าง ๆ ในปี พ.ศ. 2502 รัฐบาลได้ผลักดันให้มีการจัดประชุมร่วมกันระหว่างองค์การเอกชนต่าง ๆ เพื่อกำหนดนโยบายแสดงแผนการดำเนินงานสังคมสงเคราะห์ และมี

การจัดตั้ง “สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย” ขึ้น เพื่อเป็นองค์กรกลาง ทำหน้าที่ประสานงานระหว่างองค์กรเอกชนต่าง ๆ ระเบียบนี้จึงเป็นระยะที่เริ่มมองเห็นภาพขององค์กรเอกชนค่อนข้างชัดเจนเป็นทางการขึ้น

ในระบะนั้น มีองค์กรเอกชนเกิดขึ้นจำนวนหนึ่ง เพื่อทำหน้าที่และดำเนินการพัฒนาสังคม แต่จำนวนปริมาณขององค์กร และประสิทธิภาพของการดำเนินงานยังมีไม่มากนัก องค์กรส่วนใหญ่จะมีบทบาทด้านการสงเคราะห์ และการกุศลเป็นส่วนมาก ต่อมาเมื่อมีปัญหาสังคมเพิ่มมากขึ้น สถาบันการศึกษาต่าง ๆ มีการตื่นตัว จึงมีการศึกษาวิเคราะห์วิจัยสภาพและสาเหตุของปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ทั้งด้านสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง ได้พบว่า การแก้ปัญหาด้วยการสงเคราะห์ช่วยเหลือเป็นการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าในระยะสั้นเท่านั้น จึงได้มีการจัดทำโครงการพัฒนาโดยเน้นการมีส่วนร่วมของประชาชนในขบวนการพัฒนาในพื้นที่ส่วนต่าง ๆ ขึ้น เช่น มูลนิธิบูรณะชนบทแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ซึ่งเริ่มดำเนินการในปี พ.ศ. 2512 ที่มีบทบาทในการพัฒนาชนบท โดยยึดถือแนวทางการพัฒนาชนบทแบบผสมผสานเป็นวิถีทางในการดำเนินงาน โดยได้รับการสนับสนุนทางการเงินจากรัฐกิจเอกชนต่าง ๆ ภายในประเทศ ซึ่งมูลนิธินี้ได้มีส่วนผลิตบุคลากรที่ดำเนินการพัฒนาชนบท และบุคคลเหล่านั้นก็ได้มีบทบาทในวงการพัฒนาชนบทภาคเอกชนในปัจจุบันพอสมควร

ในระยะก่อนปี พ.ศ. 2522 พบว่า องค์กรเอกชนไม่อาจขยายตัวได้รวดเร็วเท่าที่ควร ทั้งนี้มีเหตุการณ์สำคัญ 2 ประการคือ

1.ระดับความรู้ และความตื่นตัวของประชาชนในเรื่องความจำเป็น ที่ประชาชนจะต้องเข้าไปมีบทบาทในการช่วยเหลือพัฒนาสังคม และช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ในการแก้ปัญหาภายในสังคม อยู่ในอัตราค่อนข้างจำกัด เพราะมีแนวโน้มที่ประชาชนส่วนใหญ่เชื่อว่า บทบาทในการพัฒนาสังคมเป็นหน้าที่ของฝ่ายราชการ ซึ่งมีบทบาทโดยตรงในเรื่องของการพัฒนา ทำให้ขาดความสนับสนุนจากบุคคลต่าง ๆ ในสังคม จึงขาดผู้ปฏิบัติงานและไม่อาจขยายตัวได้มากนัก

2.รัฐเองไม่มีความเข้าใจ หรือยอมรับในปรัชญาความคิดการพัฒนาเรื่อง “การมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนา” ฉะนั้นรัฐจึงขาดนโยบายที่จะระดมประชาชน ตลอดจนทรัพยากรต่าง ๆ จากฝ่ายเอกชนให้เข้ามามีบทบาทในการพัฒนาสังคมร่วมกันอย่างเต็มที่ และแม้ว่าภายหลังจะมีการเปลี่ยนแปลงนโยบายในบางหน่วยงานของรัฐ ให้เป็นไปในแนวทางที่เปิดโอกาสให้ฝ่ายเอกชนเข้ามามีบทบาทร่วมในการดำเนินการพัฒนาได้มากขึ้นก็ตาม ข้าราชการซึ่งเป็นกลไกสำคัญของรัฐก็ไม่อาจตอบสนองนโยบายดังกล่าวได้อย่างมีประสิทธิภาพนัก

เหตุผล 2 ประการนี้ มีผลให้จำนวนปริมาณองค์การเอกชนไม่สามารถขยายตัวได้ และรวมถึงองค์การที่ตั้งแล้วไม่อาจแสดงบทบาทในการช่วยพัฒนาสังคมได้มากเท่าที่ควร จนปี พ.ศ. 2522 สภาพการณ์และเงื่อนไขเปลี่ยนไป อันมีผลทำให้เกิดการขยายตัวขององค์การเอกชนเพิ่มมากขึ้น ในระยะปี 2522 เป็นต้นมา ได้มีแนวโน้มการก่อตั้งองค์การเอกชนที่ดำเนินงานในแนวทาง "พัฒนา" เพิ่มขึ้นเป็นลำดับ หรือแม้แต่้องค์การเอกชนที่ได้เคยดำเนินงานในแนวทาง "สงเคราะห์และบริการ" ก็ได้เริ่มปรับเปลี่ยนมาสู่แนวทาง "พัฒนา" มากขึ้น จึงเกิดองค์การพัฒนาเอกชนในประเทศไทย ดังนี้

องค์การพัฒนาเอกชนในประเทศไทย

- องค์การพัฒนาเอกชน หมายถึง องค์การที่มีวัตถุประสงค์เพื่อดำเนินงานพัฒนาสังคม โดยเน้นการพัฒนาคน และการมีส่วนร่วมของประชาชน อาจจะมีจดทะเบียนเป็นนิติบุคคล หรือไม่ก็ได้ แต่จะต้องมีการจัดองค์กรเป็นคณะบุคคลดูแลรับผิดชอบอย่างมีระเบียบตามสมควร ดำเนินงานโดยอิสระ มีกิจกรรมต่อเนื่องและไม่แสวงหาผลประโยชน์

- แนวความคิดพื้นฐานและทิศทางการทำงาน มีจิตสำนึกเสมอว่า ต้องมีหน้าที่รับผิดชอบต่อสังคมในการมีส่วนร่วมพัฒนาคนให้มีส่วนร่วมในการพัฒนาตนเองและช่วยเหลือสังคมได้ในที่สุด พยายามสร้างความเป็นธรรมในสังคม แสวงหากลวิธีที่เหมาะสม มีอิสระในการทำงาน ไม่ยอมตกอยู่ใต้อิทธิพลกลุ่มผลประโยชน์ใด ๆ มีเป้าหมายสูงสุด คือ ประโยชน์ของประชาชนเป็นสำคัญ

- ลักษณะงานและบทบาทขององค์การพัฒนาเอกชน

1. จำแนกตามกลุ่มเป้าหมาย เช่น กลุ่มชาวชนบท, ชุมชนแออัด, กลุ่มเด็กและเยาวชน, กลุ่มกรรมกร, กลุ่มสตรี และกลุ่มเป้าหมาย
2. จำแนกตามสาขางาน เช่น ด้านสาธารณสุข, การศึกษาและอาชีพ, ด้านการประยุกต์เทคโนโลยี, การศาสนา, ศิลปวัฒนธรรม, ด้านการส่งเสริมสิทธิมนุษยชน, ด้านการคุ้มครองผู้บริโภค, กิจกรรมผสมผสาน, กิจกรรมการประสานงาน
3. จำแนกตามประเภทงาน เช่น การให้บริการและการสงเคราะห์, การศึกษา และฝึกอบรม และสร้างจิตสำนึก, การรณรงค์เผยแพร่ และการริเริ่มงานต่าง ๆ

- บทบาทขององค์การพัฒนาเอกชน

เช่น การให้บริการและการสงเคราะห์, การให้การศึกษาและฝึกอบรมสร้างจิตสำนึก, การส่งเสริมการรวมกลุ่ม, การวิจัยเผยแพร่ข่าวสารข้อมูล และรณรงค์ให้ประชาชนตระหนักในปัญหาสำคัญ, บทบาทในการริเริ่มผลักดันและเสนอแนะ

- การบริหารงานขององค์การพัฒนาเอกชน

องค์การส่วนใหญ่เป็นองค์การขนาดเล็ก มีคณะกรรมการที่มีคุณสมบัติเหมาะสมร่วมดำเนินการ เงินสนับสนุนส่วนใหญ่มาจากต่างประเทศ การทำงานส่วนมากมักมีศักยภาพพอสมควร เพราะได้มีการอุทิศตนจากผู้เสียสละ และผู้มีคุณวุฒิ

- การประเมินผล

จะทำตามบทบาทต่าง ๆ เช่น ประเมินในบทบาทการให้บริการและการสงเคราะห์, การให้การศึกษาและฝึกอบรมและสร้างจิตสำนึก เป็นต้น

- รัฐบาลกับการพัฒนาสังคมในทัศนะขององค์การเอกชน

รัฐมุ่งแก้ไขปัญหามากกว่ามุ่งการพัฒนาอย่างจริงจัง ไม่มีผลในทางปฏิบัติมากนัก เช่น การลดความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจของประชาชน, การจัดสรรทรัพยากรไม่เป็นธรรม, การลอกเลียนวัฒนธรรมจากต่างชาติ, การพัฒนาบางโครงการไม่คำนึงถึงผลเสียที่จะตามหลังการพัฒนา

- ปัญหาการมีส่วนร่วมและการประสานงานกับรัฐ

ปัญหาภาครัฐ เช่น โครงสร้างใหญ่โต สลับซับซ้อน กระบวนการทำงานมีมาก, หน่วยงานขาดแผนที่ชัดเจน และเจ้าหน้าที่ขาดทัศนคติที่ดีในการให้ความร่วมมือกับเอกชน

ปัญหาภาคเอกชน เช่น ปัญหาการบริหาร, งบประมาณ, บุคลากร, การขาดหน่วยงานประสานงานอย่างมีระบบ

ทั้งภาครัฐและเอกชนต่างไม่เข้าในสภาพแวดล้อม และปัญหาของกันและกัน เกิดช่องว่างในการทำงาน แนวความคิดของรัฐมุ่งเรื่องเศรษฐกิจ แต่ภาคเอกชนมุ่งพัฒนาคน และที่สำคัญเอกชนต้องการมีบทบาทร่วมงานกับรัฐ มิใช่เพียงส่งเสริมและสนับสนุน

- ข้อเสนอแนะ

ทิศทางการพัฒนา ควรเน้นการพัฒนาคุณภาพคน ทั้งร่างกาย จิตใจและคุณธรรมให้มากกว่าด้านวัตถุ โดยการรับข่าวสารข้อมูลและเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง, การเสริมสร้างความคิดและจิตสำนึก, ให้มีโอกาสนฝึกฝนและปฏิบัติ พยายามให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาให้มากที่สุด

ข้อเสนอแนะสำหรับองค์การพัฒนาเอกชน

ติดตามศึกษาและทำความเข้าใจในนโยบายของรัฐ โดยเฉพาะแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และระบบการทำงานต่าง ๆ , ปรับปรุงระบบการทำงานขององค์การในทุก ๆ ด้าน, พัฒนาการรวมกลุ่มของเอกชนด้วยกัน, การทำงานต้องให้ประชาชนมีส่วนร่วมให้มาก, มีการรณรงค์และเผยแพร่ปัญหา, สร้างระบบการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูล เน้นการสร้างจิตสำนึกในสายงานการพัฒนาคณะ

ข้อเสนอแนะสำหรับรัฐบาล

ควรมีการกำหนดแนวนโยบายที่ชัดเจนในส่วนที่เกี่ยวข้องกับองค์การภาคเอกชน โดยถือว่าองค์การเอกชนก็มีศักดิ์และสิทธิ์เท่าเทียมกับหน่วยงานราชการในการดำเนินงานพัฒนาสังคมภายในขอบเขตกฎหมาย และมีอิสระในการกำหนดแผนและนโยบายขององค์กรเอง, ควรจัดตั้งคณะกรรมการร่วมภาครัฐและเอกชน สำหรับงานพัฒนาสังคม, รัฐควรยอมรับองค์การเอกชนทุกประการ ไม่ว่าจะจะมีขนาดเล็กหรือใหญ่ก็ตาม, รัฐควรอำนวยความสะดวกให้องค์การเอกชนลงพื้นที่ปฏิบัติงานได้ง่าย, พัฒนาระบบการประสานงาน, ปรับโครงสร้างให้เหมาะสม และควรยกเลิกการจัดเก็บภาษีของกิจการที่ดำเนินการพัฒนาสังคม

3. การจัดตั้งองค์การเอกชน

การจัดตั้งองค์การเอกชนเป็นนิติบุคคลให้ถูกต้องตามกฎหมายนั้น ต้องแสดงความจำนงขอจัดตั้งต่อสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ เพื่อพิจารณาวัตถุประสงค์และตรวจสอบคุณสมบัติ เพื่อเสนอให้กรมตำรวจตรวจสอบประวัติของคณะกรรมการ ตลอดจนวัตถุประสงค์ เมื่อกรมตำรวจพิจารณาว่า สมควรที่จะจดทะเบียนได้ จึงทำเรื่องเสนอต่อกรุงเทพมหานครตรวจเรื่องอีกครั้งหนึ่ง **และถ้าต้องการจดทะเบียนเป็นมูลนิธิต้องจดที่กรมการปกครอง ถ้าจดทะเบียนเป็นสมาคมต้องจดที่กรมตำรวจ** เมื่อจดทะเบียนเรียบร้อยแล้ว กรุงเทพมหานครจะประกาศในราชกิจจานุเบกษา องค์การนั้น ๆ จึงจะมีสถานภาพเป็นสมาคมหรือมูลนิธิที่ถูกต้องตามกฎหมาย

ในกรณีที่องค์กรตั้งอยู่ต่างจังหวัด ต้องยื่นความจำนงที่ศาลากลางจังหวัดเพื่อตรวจสอบก่อนจึงจะทำเรื่องเสนอต่อสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ เพื่อดำเนินการเช่นเดียวกัน สำหรับองค์กรต่างประเทศที่เข้ามาดำเนินงานในประเทศไทยนั้น ต้องติดต่อผ่านทางกรมวิเทศสาร

จากการศึกษาข้อมูลที่สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติพบว่า องค์กรเอกชนที่จัดตั้งอย่างถูกต้องตามกฎหมายตั้งแต่ปี พ.ศ. 2486 ถึง พ.ศ. 2528 มีจำนวนถึง 6,904 องค์กร โดยจำแนกเป็น 2 ประเภท คือ

1. สมาคม ซึ่งมีจำนวน 4,081 แห่ง
2. มูลนิธิ มีจำนวน 2,823 แห่ง

4. ประเภทขององค์กรเอกชน

องค์กรเอกชนทั่ว ๆ ไป จำแนกได้เป็น 3 ประเภท คือ

1. องค์กรที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลถูกต้องตามกฎหมาย คือ เป็นองค์กรที่มีสถานภาพถาวร เช่น สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย สภาองค์กรพัฒนาเด็กและเยาวชน มูลนิธิดวงประทีป
2. องค์กรเอกชนที่ไม่ได้จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลตามกฎหมาย มักเป็นองค์กรซึ่งขึ้นตั้งสถานศึกษา สถาบันวิจัยจัดตั้งขึ้นเพื่อประกอบการเฉพาะอย่างในเวลาสั้น ๆ ตั้งชื่อแตกต่างกันไป เช่น โครงการ กลุ่ม คณะกรรมการ ชมรม ชุมชน ศูนย์ฯ มักเป็นองค์กรที่ไม่ถาวร จะเลิกสลายไปเมื่อบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ หรือเมื่อทรัพยากรหมดไป หรืออาจพัฒนาตั้งเป็นองค์กรซึ่งจดทะเบียนถูกต้องตามกฎหมายต่อไปก็ได้
3. องค์กรเอกชนต่างประเทศ ได้แก่ องค์กรสาธารณกุศลจากประเทศต่าง ๆ คือ ยุโรป อเมริกา แคนาดา ออสเตรเลีย ญี่ปุ่น ฯ ที่เข้ามาส่งเสริมสนับสนุนการดำเนินงานพัฒนาในประเทศไทย เช่น มูลนิธิฟรีดริช เนามัน องค์กรเซฟเดอะคิดเดิร์น (Save The Children Organization)

5. คุณลักษณะ โครงสร้าง และการบริหารงานขององค์กรเอกชน

ตามที่ได้กล่าวมาแล้วว่า องค์กรเอกชนเกิดจากการรวมตัวของบุคคลที่มีวัตถุประสงค์ร่วมกันโดยเฉพาะ ที่จะส่งเสริมและสนับสนุนให้ประชาชนได้พัฒนาความเป็นอยู่ในด้านต่าง ๆ ให้ดีขึ้น โดยไม่หวังผลกำไรจากการดำเนินงาน ทั้งนี้โดยได้รับการสนับสนุนจากบุคคลที่เห็นประโยชน์ของการดำเนินงานนั้น จึงทำให้เกิดคุณลักษณะเฉพาะขององค์กรเอกชนขึ้น ดังนี้

1. มีเอกลักษณ์ในการเลือกดำเนินกิจการตามความสนใจ ความถนัด และแนวความคิดของตนเอง ซึ่งจะเปล่งออกมาเป็นนโยบาย เป้าหมาย และวัตถุประสงค์ขององค์การ
2. เป็นองค์การขนาดเล็กเป็นส่วนใหญ่ มีการบริหารแบบกันเอง ไม่มีระเบียบแบบแผนมากนัก มีความคล่องตัวในการดำเนินงาน มีแผนการทำงานระยะสั้น
3. มีความเป็นอิสระในการดำเนินงาน ไม่ชอบให้ใครมีอิทธิพลเหนือหน่วยงานตน เพราะถือว่าทำงานด้วยใจรัก ไม่ต้องการผลตอบแทนในด้านอื่น ๆ นอกเหนือจากความสำเร็จของตนตามความมุ่งหมาย
4. มีผลงานเป็นตัวควบคุมการดำเนินงานขององค์การ เพื่อรับงบประมาณสนับสนุนจากบุคคลหรือหน่วยงานต่าง ๆ
5. มีบุคลากรที่มีอุดมคติสูง ทำงานจริงจัง มีความเคารพนับถือเป็นพิเศษกับคนที่เคารพหลักการที่ตนถือเป็นแนวปฏิบัติ โดยทั่วไปองค์การเอกชนจะดำเนินงานโดยบุคลากร 2 กลุ่ม คือ คณะกรรมการ ซึ่งจะเป็นบุคคลที่มีงานประจำถาวรอยู่แล้ว และอาสาสมัครมาร่วมดำเนินงาน โดยเป็นผู้กำหนดนโยบายและแผนงาน อีกกลุ่มหนึ่ง คือ เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงาน ซึ่งจะเป็นเจ้าหน้าที่ประจำขององค์การ
6. มีค่าใช้จ่ายในการปฏิบัติงานค่อนข้างถูกกว่าหน่วยงานประเภทอื่น ๆ เพราะเป็นหน่วยงานที่ไม่ได้หวังกำไร โดยค่าใช้จ่ายขององค์กรมี 2 ประเภท คือ ค่าใช้จ่ายในการบริหาร และค่าใช้จ่ายในการดำเนินโครงการต่าง ๆ ซึ่งงบประมาณส่วนใหญ่ได้รับสนับสนุนจากองค์การสาธารณกุศลต่างประเทศ นอกนั้นเป็นรายได้ขององค์กรในรูปสมาชิก ค่าบริการจากกิจกรรม การจัดกิจกรรมหารายได้ มีบางองค์การและบางโครงการได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาล

6. แนวทางการดำเนินงานขององค์การเอกชน

แนวทางการดำเนินงานขององค์การเอกชน โดยเฉพาะองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชนในปัจจุบันสามารถแบ่งแนวทางการดำเนินงานเป็น 2 แนวทาง คือ

1. **แนวทางสงเคราะห์** เป็นแนวทางที่มีมานานแล้ว มีรูปแบบวิธีการต่าง ๆ เช่น การแจกสิ่งของ การดูแลรักษาเป็นครั้งคราว รวมถึงการดำเนินงานที่ต่อเนื่องมีระยะเวลาชานาน มีโครงการ ขั้นตอน รวมทั้งการประเมินผล แต่จะเป็นไปในลักษณะของการให้
2. **แนวทางการพัฒนาใหม่** เกิดขึ้นเนื่องจากมีผู้มองเห็นว่า แนวทางสงเคราะห์ไม่ใช่แนวทางการพัฒนาที่ถูกต้อง เพราะเป็นไปในลักษณะการอุปถัมภ์ หากหยุดเมื่อใดก็จะเป็นเช่นเดิมอีก จึงเกิดแนว

ทางการพัฒนาใหม่ขึ้น โดยมีหลักสำคัญที่ “การพัฒนาคนให้พึ่งตนเองได้ และเพื่อรวมตัวกันในการพัฒนา” โดยมีแนวทางปฏิบัติที่แตกต่างกันออกไป

การดำเนินงานทั้ง 2 แนวนี้ องค์กรเอกชนต่างดำเนินงานไปตามแนวทางของแต่ละองค์กร บางครั้งจึงมีการดำเนินงานในลักษณะต่างคนต่างทำ หรือแข่งขันกันพัฒนา เพราะข้อมหมายรวมถึงชื่อเสียงขององค์กร และงบประมาณที่จะได้รับเข้าองค์กร การดำเนินงานในลักษณะนี้ หากจะวิเคราะห์แล้วจะเห็นว่าเกิดจุดอับขององค์กร ของแนวทาง และการสูญเสียเปล่าทางทรัพยากร ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้องค์กรที่ทำงานเพื่อเด็กและเยาวชนจำนวนหนึ่ง อันได้แก่ มูลนิธิดวงประทีป มูลนิธิเด็ก มูลนิธิเด็กอ่อนในครรภ์ มูลนิธิเพื่อการพัฒนาเด็ก สหทัยมูลนิธิ รวมตัวกันจัดตั้งกลุ่มขึ้นเรียกว่า “คณะกรรมการด้านเด็ก” ในปี พ.ศ. 2525 ซึ่งต่อมาได้มีองค์กรเอกชนที่เห็นด้วยกับแนวความคิดนี้ ได้เข้าร่วมกลุ่มเพิ่ม

นอกจากคณะกรรมการด้านเด็กแล้ว ยังมี “สมาคมสวัสดิการเด็กแห่งประเทศไทย” ซึ่งเกิดขึ้นในปี พ.ศ. 2526 จากการรวมตัวขององค์กรเอกชนเช่นกัน องค์กรเอกชนเหล่านี้ได้แก่ บ้านพักฉุกเฉินเฟิร์ลเฮต บัคเวลด์คอนเชิร์น มูลนิธิสงเคราะห์เด็กยากจน ซี.ซี.เอฟ. ในประเทศไทย และมี “สภาองค์กรพัฒนาเด็กและเยาวชน” เกิดขึ้นในปี พ.ศ. 2527 จากการรวมตัวกันขององค์กรเอกชน 17 แห่ง

องค์กรทั้ง 3 องค์กรนี้ จัดตั้งขึ้นโดยมีแนวนโยบายไปในแนวทางเดียวกัน คือ ต้องการเป็นองค์กรกลาง เพื่อประสานงานกันระหว่างองค์กรเอกชน นับแต่การเอื้อกันในส่วนของการทรัพยากร การร่วมประชุมปรึกษาหารือ การศึกษาแนวทางการพัฒนาเด็ก และการร่วมกันในกิจกรรมต่าง ๆ นอกจากต้องการประสานกันระหว่างองค์กรภาคเอกชนแล้ว ยังมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นองค์กรกลางในการประสานงานระหว่างองค์กรเอกชนกับภาครัฐด้วย

7. ลักษณะขององค์กรเอกชน

ลักษณะงานขององค์กรเอกชนส่วนใหญ่มักจะขึ้นอยู่กับแนวความคิด เป้าหมาย และนโยบายของแต่ละองค์กร บางองค์กรเน้นกลุ่มเป้าหมาย บางองค์กรเน้นสายงาน บางองค์กรเน้นพื้นที่เป้าหมาย ฉะนั้น เมื่อพิจารณาลักษณะงานโดยทั่วไปขององค์กรเอกชน พอจะจำแนกตามสายงาน กลุ่มเป้าหมาย และพื้นที่ดำเนินงาน ดังนี้ (ในที่นี่ได้สรุปผลการศึกษาวิเคราะห์องค์กรเอกชนที่ดำเนินงานเกี่ยวข้องกับการพัฒนาชนบท จำนวน 300 องค์กร เป็นตัวอย่างเพื่อประกอบความเข้าใจ)

ก. ลักษณะงานขององค์การเอกชน จำแนกตามสายงาน

1. ด้านสาธารณสุข

สุขภาพอนามัยเป็นสิ่งจำเป็น และเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ มีองค์การเอกชนที่ให้ความสนใจงานด้านนี้ค่อนข้างมาก โดยดำเนินงานด้านโภชนาการ การป้องกันโรคภัยไข้เจ็บ การรักษาสุขภาพอนามัย การวางแผนครอบครัว ฯลฯ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสาธารณสุขมูลฐาน มีองค์การที่ดำเนินงานด้านนี้เป็นจำนวนมาก แต่องค์การที่จัดลำดับความสำคัญของงานสาธารณสุขเป็นอันดับแรกมีจำนวน 23 องค์การ งบประมาณดำเนินการโดยเฉลี่ยประมาณ 162.78 ล้านบาทต่อปี หรือประมาณ 30.96 เปอร์เซ็นต์ ของงบประมาณขององค์การเอกชนทั้งหมด

2. ด้านส่งเสริมการศึกษา

เนื่องจากตระหนักว่า การมีความรู้พื้นฐานนั้นเป็นรากฐานสำคัญในการดำรงชีวิต และการปรับตัวให้ทันกับความเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ จึงควรเริ่มส่งเสริมการศึกษาดังแต่ด้วยเด็ก มีองค์การเอกชนจำนวน 14 องค์การ ดำเนินการส่งเสริมการศึกษาแก่เด็กและเยาวชน ที่ด้อยโอกาสในชนบททั่วประเทศ โดยการสร้างโรงเรียน จัดหาอุปกรณ์การศึกษา และจัดทุนการศึกษา เป็นต้น ซึ่งองค์การเหล่านี้ใช้งบประมาณเฉลี่ยประมาณ 29.43 ล้านบาท ซึ่งคิดเป็น 5.60 เปอร์เซ็นต์ ของงบประมาณองค์การเอกชนทั้งหมด

3. ด้านอบรมและส่งเสริมอาชีพ

มีองค์การเอกชนเป็นจำนวนมากไม่น้อยกว่า 30 องค์การได้ทุ่มกำลังใจในการจัดอบรมและส่งเสริมอาชีพให้แก่ราษฎรทั้งที่เป็นสตรี เยาวชน และกลุ่มเกษตรกรต่าง ๆ ทั้งด้านหัตถกรรม ช่างฝีมือ และการประกอบการค้า ฯลฯ จึงถือว่างบประมาณสูงสุดขององค์การได้ใช้ไปในงานสาขานี้ คือ ประมาณ 232.17 ล้านบาท ซึ่งคิดเป็น 42.55 เปอร์เซ็นต์ ของงบประมาณรวมทั้งหมด

4. การพัฒนาชนบทแบบผสมผสาน

การพัฒนาลักษณะงานมีวิธีการดำเนินงานหลายรูปแบบ และมีกิจกรรมหลายประเภท โดยมุ่งสู่กลุ่มเป้าหมายทุกคนในครอบครัวที่อาศัยอยู่ในท้องถิ่น หรือชุมชนนั้นโดยเฉพาะ โดยยึดหลักการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนา เพื่อให้สามารถพึ่งตนเองได้ในที่สุด โดยมีกิจกรรมบางอย่างเป็นเครื่องชี้นำ บางองค์การอาจใช้ศาสนาเป็นหัวหน้าในการดำเนินงาน บางองค์การเริ่มงานจากโครงการโภชนาเด็ก บางองค์การเริ่มจากการนำเทคโนโลยีง่าย ๆ มาส่งเสริม บางองค์การเริ่มจากการศึกษาวัฒนธรรมชุมชน

เริ่มจากการรวมกลุ่มราษฎร คั้งกองทุนหมุนเวียน การจัดตั้งธนาคารข้าว สหกรณ์ร้านค้า โครงการโภชนาการ ฯลฯ

องค์การที่ดำเนินงานในลักษณะนี้ มีทั้งองค์การสาธารณกุศลต่างประเทศ และองค์การเอกชนในต่างประเทศ ซึ่งมีลักษณะการดำเนินงานร่วมกันหลายองค์การ หรือดำเนินงานเป็นองค์การเดียวกัน และอยู่ภายใต้การร่วมมือ และสนับสนุนอย่างใกล้ชิดจากหน่วยงานของรัฐ มักเรียกการดำเนินงานในลักษณะนี้ว่า โครงการ ซึ่งปัจจุบันมีทั้งสิ้น 42 หน่วยงาน ใช้งบประมาณโดยเฉลี่ยประมาณ 76.04 ล้านบาท คิดเป็น 14.46 เปอร์เซ็นต์

ลักษณะการดำเนินงานเช่นนี้ มีแนวโน้มว่าจะเป็นที่ยอมรับกันทั่วไป และมีองค์การเอกชนให้ความสนใจ และขยายบทบาทเพิ่มมากขึ้นตามลำดับ

5. ด้านส่งเสริมวัฒนธรรมและส่งเสริมสิทธิในด้านต่าง ๆ

เป็นการฟื้นฟูวัฒนธรรมโดยใช้สื่อในรูปแบบต่าง ๆ ในการถ่ายทอดและเข้าถึงประชาชน ส่วนการคุ้มครองสิทธิของกลุ่มเป้าหมายต่าง ๆ นั้น มีแนวความคิดว่า สิทธิมนุษยชนเป็นปัจจัยพื้นฐานในการพัฒนาคนและสังคม ซึ่งสิทธินี้มีกฎหมายคุ้มครอง เนื่องจากยังมีประชากรอีกเป็นจำนวนมากถูกเอาเปรียบโดยขาดความรู้ความเข้าใจในสิทธิตามกฎหมายนั้น องค์การเอกชนบางองค์การดำเนินการเผยแพร่ และให้คำแนะนำในรูปแบบต่าง ๆ แต่นับว่ายังมีการดำเนินงานน้อยมาก จากการศึกษาพบว่า มีองค์การที่ดำเนินงานด้านนี้โดยตรง 12 องค์การ ใช้งบประมาณเฉลี่ยประมาณ 4.2 ล้านบาทต่อปี ซึ่งคิดเป็น 0.78 เปอร์เซ็นต์ของงบประมาณทั้งหมด

6. ด้านส่งเสริมและสนับสนุนการดำเนินงานขององค์การต่าง ๆ

เนื่องจากความจำเป็นที่ต้องมีการร่วมมือ และประสานงานกันเพื่อให้การพัฒนาชนบทดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพและกว้างขวางยิ่งขึ้น ตลอดจนพบว่าองค์การเอกชนมีข้อจำกัดในด้านต่าง ๆ ทั้งงบประมาณ บุคลากร และวิชาการในบางส่วน จึงได้มีบางองค์การทำหน้าที่ประสานงานส่งเสริมและสนับสนุนองค์การอื่น ๆ ทั้งด้านงบประมาณ บุคลากร และวิชาการ ในปัจจุบันมีองค์การที่ดำเนินงานลักษณะนี้จำนวน 23 แห่ง รวมงบประมาณโดยเฉลี่ยประมาณปีละ 21.26 ล้านบาท คิดเป็น 4.04 เปอร์เซ็นต์ของงบประมาณทั้งหมด

7. ด้านการสนับสนุนดำเนินการ

องค์การที่ดำเนินงานในลักษณะนี้ ส่วนใหญ่มักเป็นองค์การสาธารณกุศลต่างประเทศ คือ ยุโรป อเมริกา แคนาดา ออสเตรเลีย และญี่ปุ่น โดยมีลักษณะงานในการพิจารณาให้ทุนในรูปแบบต่าง ๆ ทั้งด้าน สาธารณสุข การศึกษา พัฒนาชนบทแบบผสมผสาน ตลอดจนการวิจัยเพื่อประโยชน์ในการดำเนินงาน เป็นต้น

ข. ลักษณะงานขององค์การเอกชน จำแนกตามกลุ่มเป้าหมาย

1. กลุ่มเป้าหมายที่เป็น “เด็ก”

การดำเนินงานกับกลุ่มเป้าหมายนี้มุ่งพัฒนาเด็กให้เหมาะสมกับวัย ทั้งด้านสุขภาพร่างกาย จิตใจ การส่งเสริมให้ได้รับการศึกษา และการป้องกันสิทธิตามกฎหมาย โดยการบริการสงเคราะห์ช่วยเหลือให้ การศึกษาแก่เด็กที่มีอายุตั้งแต่ 0-15 ปี ปัจจุบันมีองค์การที่ดำเนินงานพัฒนาชนบท โดยเน้นกลุ่มเป้าหมายที่ เป็นเด็กอยู่เป็นจำนวนมาก

2. กลุ่มเป้าหมายที่เป็น “เยาวชน”

เนื่องจากประชากรในกลุ่มเป้าหมายนี้มีจำนวนไม่ต่ำกว่า 10 ล้านคน มักเป็นผู้ที่จบการศึกษาภาค บัณฑิตแล้ว แต่ไม่มีอาชีพหลักที่ถาวร ส่วนใหญ่ช่วยพ่อแม่ทำไร่นา ทำให้มีเวลาว่างมากในช่วงเวลาหลัง การเก็บเกี่ยว จึงมีการอพยพแรงงานเข้าสู่เขตเมือง เนื่องจากเป็นแรงงานไร้ฝีมือ จึงได้ค่าตอบแทนต่ำ อัน เป็นเหตุให้เกิดปัญหาสังคมอื่น ๆ ตามมา จึงมีองค์การเอกชนหลายแห่งดำเนินงานพัฒนาเยาวชน โดยการ อบรมและฝึกอาชีพประเภทช่างฝีมือต่าง ๆ การพัฒนาบุคลิกภาพในการเป็นผู้นำ ผู้ประสานงานเพื่อนำ พลังเหล่านี้เป็นแกนนำในการพัฒนาชุมชนของตน ตลอดจนการคุ้มครองสิทธิต่าง ๆ ตามกฎหมาย เป็น ต้น

3. กลุ่มเป้าหมายที่เป็น “สตรี”

การดำเนินงานพัฒนาสตรีส่วนใหญ่มุ่งพัฒนาให้สตรีมีความรู้ ความสามารถในด้านต่าง ๆ ให้มี ส่วนร่วมในการพัฒนามากขึ้น และมีโครงการประเภทเสริมสร้างความสำเร็จในปัญหา และความต้องการ ของสตรี โดยมีการฝึกอบรมและส่งเสริมอาชีพประเภทหัตถกรรม ช่างฝีมือ และฝึกผู้นำ เป็นต้น

4. กลุ่มเป้าหมายที่เป็นครอบครัวชาวชนบท

ดำเนินงานเฉพาะพื้นที่ โดยใช้วิธีการพัฒนาแบบผสมผสาน ใช้วิธีการเผยแพร่ความรู้ อบรม ส่งเสริมอาชีพ การพัฒนาการเกษตร โครงการโภชนาการ และสุขภาพอนามัย มีการรวมกลุ่มสหกรณ์ จัดตั้งธนาคารประเภทต่าง ๆ การใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสม ฯลฯ ปัจจุบันมีองค์การเอกชนที่ดำเนินงานกับกลุ่มเป้าหมายในลักษณะนี้อยู่ทั่วไป เป็นการเสนอข้อเท็จจริงของปัญหาสังคม เพื่อให้ประชาชนตระหนักถึงความรับผิดชอบต่อสังคมมากขึ้น และมีการเผยแพร่ความรู้ด้านต่าง ๆ อันจะเป็นประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตประจำวัน

5. กลุ่มเป้าหมายที่เป็นองค์การเอกชน และผู้ทำงานพัฒนา

การดำเนินงานกับกลุ่มเป้าหมายนี้ มีลักษณะการดำเนินงานที่เน้นการส่งเสริม และสนับสนุนให้องค์การหรือผู้ปฏิบัติงานทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ และกว้างขวางยิ่งขึ้น ซึ่งเป็นการส่งเสริมสนับสนุนทางด้านบุคลากร งบประมาณ และวิชาการ

8. บทบาทขององค์การเอกชน

จากสภาพปัญหาของสังคมไทยในปัจจุบัน และจากแนวความคิดที่ว่า ภาระหน้าที่ในการพัฒนาสังคมเป็นความรับผิดชอบร่วมกันของประชากรทั้งสังคม ได้ผลักดันให้องค์การเอกชนขยายบทบาทต่อการพัฒนาสังคมมากขึ้น โดยเฉพาะในช่วงที่ทุกฝ่ายเริ่มให้ความสำคัญต่องานพัฒนาคน การมีส่วนร่วมของประชาชนมากขึ้น บทบาทขององค์การเอกชนที่ขยายตัวมากขึ้นตามลำดับ ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้

ก. บทบาทในการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า และการปูพื้นฐานในการแก้ไขปัญหาระยะยาว

บทบาทในด้านนี้ ได้แก่ การบรรเทาผลร้ายและลดภาวะของประชาชนที่เสียเปรียบในสังคมให้ลดน้อยลง ทดแทนในสิ่งที่ขาดแคลน และเสริมสร้างกำลังใจ ส่งเสริมและสนับสนุนให้ประชาชนสามารถเรียนรู้ และพัฒนาศักยภาพของตนเองให้สูงขึ้น เพื่อประโยชน์ในการแก้ไขปัญหของตนเอง และการแก้ไขปัญหของชุมชนในอนาคต กิจกรรมที่นำไปสู่เป้าหมายการเหล่านี้ขององค์การเอกชน ได้แก่

1. การให้บริการและสงเคราะห์ในรูปแบบต่าง ๆ ด้วยการให้บริการพื้นฐานแก่ชาวชนบทในพื้นที่ห่างไกล และการริเริ่มบริการใหม่ ๆ ที่เหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการของกลุ่มชนต่าง ๆ โดยเฉพาะบริการที่สามารถช่วยให้ประชากรช่วยตนเองได้ เช่น การให้บริการวางแผนครอบครัว และการบริการอื่น ๆ (พัฒนาแหล่งน้ำ) โดยอาศัยอาสาสมัครและการรวมกลุ่มในชุมชน การให้บริการในการถ่าย

ทอดเทคโนโลยีแบบง่าย ๆ และประหยัด โครงการโภชนาการ บริการบ้านพักฉุกเฉินสำหรับเด็ก และสตรีที่ประสบปัญหาเฉพาะหน้า เป็นต้น

2. การให้การศึกษาอบรม และสร้างจิตสำนึก เป็นบทบาทการพัฒนาอาชีพของประชาชน ให้สามารถช่วยตนเองและปรับตัวให้ทันกับสภาวะแวดล้อมทางสังคม ที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว บทบาทประเภทนี้ขยายตัวมากขึ้นตามลำดับ และมีลักษณะการผสมผสานเนื้อหาประเภทต่าง ๆ มากขึ้น ได้แก่ โรงเรียนหมู่บ้านเด็กของมูลนิธิเด็ก โครงการฝึกอาชีพ ฝึกผู้นำชุมชน การฝึกด้านสหกรณ์ สาธารณสุข มูลฐานของมูลนิธิหนองขาหย่างเพื่อการพัฒนาชนบท

3. การส่งเสริมการรวมกลุ่ม เป็นการส่งเสริมให้ชุมชนรวมกลุ่มในรูปแบบต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับสภาพปัญหา และความต้องการของชุมชน ซึ่งอาจมีทั้งกลุ่มทางเศรษฐกิจ เช่น ธนาคารข้าว กลุ่มออมทรัพย์ สหกรณ์ร้านค้าของชุมชน ฯลฯ และกลุ่มประเภทอื่น ๆ เช่น กลุ่มสหกรณ์ยา กลุ่มแม่บ้าน กลุ่มเยาวชน เป็นต้น

ข. บทบาทในการศึกษา วิจัย เผยแพร่สภาพข้อเท็จจริงและปัญหาต่าง ๆ

เป็นการรวบรวมข้อเท็จจริงต่าง ๆ ในพื้นที่และกลุ่มเป้าหมายเพื่อนำข้อมูลมากำหนดแนวทางและวิธีการแก้ปัญหาในการปฏิบัติ และนำมาเผยแพร่ให้ประชาชนทั่วไปได้รับรู้ในวงกว้างยิ่งขึ้น เพื่อให้เกิดการยอมรับเข้าใจ และมีส่วนร่วมในการป้องกันและแก้ไข บทบาทด้านนี้องค์การเอกชนมีข้อมูลที่ดี และตรงกับสภาพความเป็นจริงมากกว่าหน่วยงานอื่น ๆ เพราะความใกล้ชิด การเข้าถึงพื้นที่ความเป็นอิสระ และการไม่ต้องกังวลถึงการที่จะปกป้องหน่วยงานของตน และบางครั้งจะพบความแตกต่างในข้อมูลข่าวสาร ที่เผยแพร่โดยหน่วยงานราชการ และหน่วยงานเอกชน เช่น ปัญหาในเรื่องอาหารและยา ปัญหาแรงงานเด็ก เป็นต้น บทบาทในด้านนี้ขององค์การเอกชนกำลังเพิ่มมากขึ้นตามลำดับ และเป็นบทบาทที่สำคัญยิ่งในการที่จะขยายการมีส่วนร่วมของประชากรในการพัฒนาสังคม

ค. บทบาทในการริเริ่มผลักดันและเสนอแนะ

เนื่องจากองค์การเอกชนเป็นหน่วยงานขนาดเล็ก ซึ่งมีความคล่องตัวในการบริหาร และการตัดสินใจ จึงสามารถริเริ่มงานใหม่ๆ หรืออาจจะในลักษณะโครงการทดลองขึ้นก่อน เมื่อประสบผลสำเร็จก็จะนำเอาแนวความคิด และรูปแบบการดำเนินงานออกเผยแพร่เพื่อให้มีการนำไปปฏิบัติในวงกว้างยิ่งขึ้น โดยที่องค์การเอกชนมิได้แสวงหาผลประโยชน์และค่ากำไร ฉะนั้นจึงสามารถผลักดัน และเสนอแนะนโยบาย และมาตรการในด้านต่างๆ ซึ่งจะมีผลในการแก้ไขปัญหาหรือลดช่องว่างในสังคมได้เป็นอย่างดี

ง. บทบาทในการเสริมสร้างประสบการณ์ชีวิต และผลิตบุคลากรที่มีคุณภาพให้แก่สังคม

องค์การเอกชนเปรียบเสมือนเป็น “โรงเรียนแห่งชีวิต” ในการเสริมสร้างประสบการณ์การทำงานที่ดีให้แก่บุคลากรของตน ตลอดจนเป็นเวทีที่จะช่วยให้คนทำงานได้เข้าใจปัญหาต่างๆ ในสังคม และเกิดสำนึกที่ดีต่อภาระหน้าที่ในการพัฒนาสังคมในอนาคต จึงนับว่าเป็นการเตรียมบุคลากรที่มีคุณภาพให้แก่สังคมแนวทางหนึ่ง

ดร.ศรีทัตทิมา พานิชพันธ์ (ผู้อำนวยการโครงการวิจัยนี้) มีความเห็นว่า บทบาทและหน้าที่ขององค์การเอกชนอีกหลายแห่งอาจจะมีแตกต่างกัน ซึ่งอาจจะเน้นทั้งบทบาทในระดับจุลภาค และระดับมหภาค สำหรับในระดับจุลภาค (Micro level) นั้นก็โดยการให้บริการโดยตรงในลักษณะต่างๆ แก่กลุ่มเป้าหมายเป็นรายบุคคล เป็นกลุ่ม หรือชุมชน (สมาชิกในชุมชน) ซึ่งการให้บริการนั้นอาจจะเป็นในรูปแบบตัวเงิน (in-cash) หรือในรูปแบบวัสดุอุปกรณ์ (in-kind) หรือในรูปแบบบริการต่างๆ (Services) อาทิ การให้คำปรึกษาหารือ การสังคมสงเคราะห์ การกายภาพบำบัด อาชีพบำบัด คนตรีบำบัด การฝึกวิชาชีพ หรืออาชีพ และบริการอื่นๆ อีกนานัปการ

ส่วนในระดับมหภาคนั้นเป็นการให้บริการทางอ้อม ส่งเสริมและพัฒนาให้บริการระดับจุลภาค (บริการโดยตรง) มีประสิทธิภาพ และประสิทธิผลด้วยดี อาทิ การบริหารทั้งบุคลากร วัสดุอุปกรณ์ การเงินหรืองบประมาณ การวางแผน การจัดองค์การ การควบคุมบังคับบัญชา การประสานงาน และอื่นๆ รวมทั้งด้านนโยบาย (การร่วมกำหนดนโยบาย วิเคราะห์และพัฒนานโยบายระดับชาติ ระดับองค์การเอกชน) การวิจัย การปฏิบัติการเพื่อสังคม การรณรงค์หาทุน การพิทักษ์ผลประโยชน์ของกลุ่มเป้าหมาย การปรับปรุงสังคม การปฏิรูปกฎหมาย การปรับปรุงนโยบายสังคม และอื่นๆ

อย่างไรก็ตาม บทบาทหน้าที่ขององค์การเอกชนโดยส่วนใหญ่เน้นย้ำจะเน้นการแก้ไข และป้องกันปัญหาทุกระดับ ตลอดจนการฟื้นฟูและพัฒนาบุคคลกลุ่มเป้าหมายที่มารับการบริการในลักษณะต่างๆ เพื่อนำไปสู่การพัฒนาสังคม รวมทั้งพัฒนาเศรษฐกิจและประเทศชาติทุกด้านในที่สุด

9. ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานขององค์การเอกชน

จากการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานขององค์การสังคมสงเคราะห์เอกชนของกรมประชาสงเคราะห์ พบว่าองค์การเอกชนประสบปัญหาในการดำเนินงานที่สำคัญ 3 ปัญหา คือ ปัญหาด้านงบประมาณ บุคลากร และการประสานงาน

นอกจากปัญหาทั้ง 3 ประการนี้ ซึ่งจัดเป็นปัญหาพื้นฐานในการบริหารงานแล้ว พบว่ายังมีปัญหาและอุปสรรคที่องค์การเอกชนประสบอยู่อีกคือ

1. ปัญหาการดำเนินงานซ้ำซ้อนกันระหว่างองค์การที่ทำงานอย่างเดียวกัน ทำให้ผู้บริการไม่ได้รับประโยชน์อย่างเต็มที่
2. ปัญหาความแตกต่างเกี่ยวกับแนวความคิดในการพัฒนาระหว่างหน่วยงานของรัฐ และองค์การเอกชน คือ รัฐมักจะเน้นการพัฒนาทางกายภาพและเศรษฐกิจ ขณะที่องค์การเอกชนให้ความสำคัญกับการพัฒนาคน การตั้งองค์การของชาวบ้าน และการมีส่วนร่วมแบบประชาธิปไตย
3. ปัญหาการขาดการสื่อสารที่ดี หน่วยงานของรัฐและองค์การเอกชนมักไม่ค่อยเข้าใจสถานการณ์ที่แท้จริงของกันและกัน และระบบการทำงานก็แตกต่างกัน เช่นรัฐบาลเน้นสายงานที่เป็นระบบ ส่วนเอกชนเน้นการทำงานที่คล่องตัว
4. ปัญหาภาพพจน์และความเข้าใจผิด คนบางคนคิดว่างานขององค์การเอกชนซึ่งเป็นงานสังคมสงเคราะห์ เป็นงานที่ทำเพื่อเอาหน้า จึงไม่มีความเลื่อมใส และไม่ให้การสนับสนุน
5. ปัญหาประสิทธิภาพขององค์การ องค์การเอกชนส่วนมา ยังขาดความรู้ทางวิชาการ จึงทำให้ขาดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน
6. การจดทะเบียนองค์การ ประสบปัญหาด้านความล่าช้า เพราะต้องไปติดต่อกับหลายหน่วยงาน

นอกจากนี้จากการศึกษา ยังพบว่า การที่องค์การเอกชนไม่อาจจัดระบบการให้บริการที่สามารถให้ประโยชน์กับประชาชนอย่างเต็มที่ เนื่องจาก

1. การดำเนินงานส่วนใหญ่เป็นแบบ “อาสาสมัคร” และ “การกุศล” มากกว่า “การพัฒนา” (Development)
2. กิจกรรมส่วนใหญ่ขององค์การเอกชนยังเป็นการบำบัด และการแก้ไขปัญหา (Remedy) มากกว่าการป้องกันปัญหา (Prevention) ทั้งที่อาจเนื่องมาจากการขาดข้อมูลที่ชี้ชัดถึงแนวโน้มของปัญหาในอนาคต หรืออาจเกิดจากการให้ความสำคัญกับแนวความคิดของการป้องกันน้อยกว่าการแก้ไข

3. การกำหนดกิจกรรมของการตั้งตมสงเคราะห์ให้โอกาสแก่ผู้มีปัญหา และความต้องการไม่เท่าเทียมกัน เพราะขาดการศึกษาถึงความขาดแคลนบริการตั้งตมในภาพกว้างของตั้งตมทั้งหมดบางส่วน มากกว่าจะเน้นการแก้ไขปัญหเป็นระบบ

จากการที่มีการแก้ไขปัญหการจัระบบการให้บริการ และการประสานงาน ทั้งจากภาครัฐและภาคเอกชน ดังเห็นได้จาก

1. มีการนำแนวความคิดทางวิชาการมาใช้ในการปฏิบัติงานมากขึ้น ทั้งในรูปของการนำนักวิชาการเข้าไปช่วยดำเนินงาน หรือในรูปแบบของการศึกษาหาความรู้โดยการวิจัยสภาพปัญหาและความต้องการ การติดตามผลการปฏิบัติงาน การฝึกอบรมบุคลากร การจัดประชุมปรึกษาหารือ เกี่ยวกับแนวทางการแก้ไขปัญห เพื่อหาข้อเสนอแนะแนวทางการแก้ไขปัญห โดยการจัประชุมสัมมนาทางวิชาการ

2. ความพยายามที่จะจัดตั้งองค์การประสานงานในระดับต่าง ๆ โดยการรวมองค์การที่มีกิจกรรมคล้าย ๆ กันเข้าด้วยกัน ดำรวจวิจัยร่วมกัน หรือร่วมกันหาทุนดำเนินการ สำหรับการแก้ไขปัญหด้วยวิธีการจัดตั้งองค์การขึ้นใหม่ มีข้อสังเกต คือ

2.1. การจัดตั้งองค์การใหม่ที่มีลักษณะของกิจกรรมกว้าง ครอบคลุมการดำเนินงานมากกว่าเดิม ก็คงจะพบปัญหพื้นฐานในการบริหารงานที่ไม่แตกต่างกว่าที่กล่าวมาแล้ว คือ การขาดแคลนงบประมาณ การขาดแคลนเจ้าหน้าที่ดำเนินงาน และจะยังต้องการงบประมาณที่มากขึ้นอีก ก็เป็นได้ในฐานะองค์การที่มีงานมาก มีกิจกรรมครอบคลุมมากกว่า

2.2. โดยธรรมชาติขององค์การประสานงานย่อมมีกิจกรรมที่มีขอบเขตกว้าง และมีกิจกรรมมาก เพราะต้องคำนึงถึงองค์การย่อย ที่ยังมีความแตกต่างในแนวคิด และแนวทางของการดำเนินงานอยู่แล้ว รูปแบบของการแก้ไขปัญหที่องค์การประสานงานจะต้องดำเนินการ คือ การจัดตั้งคณะกรรมการชุดต่าง ๆ มีกรรมการมากชุด แนวโน้มที่จะประสานงานและการทำงานได้เต็มที่ก็ข้อมน้อยลง เพราะเวลาที่เสียไปกับการประชุม การโต้แย้งและการจัดแย้งในปัญหส่วนตัว ข้อมก่อให้เกิดรับมการจัการที่ค่อนข้างยาก เพราะลักษณะวัฒนธรรมไทยยังยึดค้วบุคคลมากกว่าระบบงาน มีการวิจัยหลายเรื่องสนับสนุนว่า การรวมกลุ่มทำงานของคนไทยในระดับที่มีประสิทธิภาพ คือ ระหว่าง 5-7 คน

ประวัติผู้เขียน

นางสาววิไลลักษณ์ ฐิติพลธำรง เกิดเมื่อวันที่ 22 มกราคม พ.ศ.2512 ที่ อ. ศรีราชา จ.ชลบุรี สำเร็จการศึกษาจากคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สาขาภาษาเยอรมัน เมื่อปี พ.ศ.2535 เข้าทำงานในตำแหน่งกองบรรณาธิการนิตยสารแพรว นิตยสารผู้หญิงในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน) ตั้งแต่ปีพ.ศ.2536 จนกระทั่งถึงปัจจุบัน ซึ่งจากการทำงานทางด้านสื่อสารมวลชน ทำให้สนใจในปัญหาเกี่ยวกับเรื่องเด็กค้อยโอกาส และเป็นที่มาของวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทสาขานิเทศศาสตร์พัฒนาการฉบับนี้ ซึ่งผู้วิจัยได้เข้าศึกษาต่อในคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีพ.ศ.2540

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย